

Univerzita Karlova
Pedagogická fakulta
Katedra hudební výchovy

DIPLOMOVÁ PRÁCE

Jaroslav Kofroň a jeho odkaz
Jaroslav Kofroň and his legacy
Jaroslava Štefanová, dipl. um.

Vedoucí práce: PhDr. Kateřina Hurníková, Ph.D.
Studijní program: Učitelství pro základní školy
Studijní obor: Učitelství pro 1. stupeň základní školy

Odevzdáním této diplomové práce na téma „Jaroslav Kofroň a jeho odkaz“ potvrzuji, že jsem ji vypracovala pod vedením vedoucího práce samostatně za použití v práci uvedených pramenů a literatury. Dále potvrzuji, že tato práce nebyla využita k získání jiného nebo stejného titulu.

Praha 29. 4. 2020

Touto cestou bych chtěla poděkovat všem, kteří mi poskytli nesmírnou podporu při vzniku této diplomové práce. Především paní Evě Havlíčkové za cenné rozhovory a materiály, které mi půjčila k prostudování. Leoši Kofroňovi za půjčení originálních rukopisů autorových skladeb. Poděkování patří vedoucí mé práce, doktorce Kateřině Hurníkové, za její odborné a cenné rady, připomínky a čas, který mé práci věnovala. Dále pak děkuji kronikářkám Heleně Kaiserové, Janě Balounové a dalším, kteří se podíleli na vzniku této práce. V neposlední řadě nesmím zapomenout na poděkování své rodině, která mi byla velkou oporou.

Abstrakt

Jako autorka této práce věnuji pozornost osobnosti Jaroslava Kofroně, který je známý v hudebním světě především jako pedagog a autor pedagogické literatury: Učebnice harmonie, Učebnice intonace a rytmu. Mým hlavním cílem je ozřejmit dochované informace o autorově skladatelské činnosti, která je méně známá, přestože je velmi bohatá a zaslouží si pozornost. Podle dohledaných informací jsou díla označena rokem vzniku, jejich provedením a dostupnými materiály, které jsou uloženy v knihovnách nebo na internetových stránkách. Dílčím cílem je ucelení a seznámení veřejnosti s celou šíří Kofroňovy osobnosti, kterého budeme vnímat také jako interpreta, dirigenta, sbormistra a malíře. Hlavní kapitola přináší přehled skladatelovy tvorby instrumentální, která obsahuje tvorbu orchestrální, dechovou, komorní, sólové koncerty. Velká pozornost je zaměřena na písňovou tvorbu, která čítá přes 600 písní, upravovaných či zkomponovaných pro sólové pěvecké hlasy i pro sbory: mužské, ženské, dětské i smíšené. Je zde také uvedena hudba duchovní, scénická a tvorba pro děti. Práce přináší rozbor písní „Písničky pro nejmenší“ a autorovy didaktické poznámky k cyklu skladbiček pro lesní roh a klavír „Obrázky“, určené dětem mladšího věku. Oblibu Kofroňových učebnic zachycuje dotazníkové šetření. Další kapitoly podávají ucelený pohled na Kofroňovo dětství, mládí, dobu studia. Přinášejí také podrobné informace o autorově činnosti pedagogické, dirigentské a sbormistrovské. Závěr práce je věnován autorově malířské činnosti a vzpomínkovým večerům, které se konaly po tragickém odchodu Jaroslava Kofroně. Práce vychází především z dochovaných materiálů, které jsou uloženy v rodinném archivu Leoše Kofroně a Evy Havlíčkové a byly mi půjčeny ke zpracování.

Klíčová slova

Jaroslav Kofroň, skladatel, dirigent, pedagog, Příbramská filharmonie, Pražská konzervatoř.

Abstract

The author of this work pays attention to Czech musical personality Jaroslav Kofroň who is known primarily as an educator and author of pedagogical literature: The textbook of harmony; The textbook of rhythm and intonation. The main objective is to bring the essential information about the artist's compositional activity that is not known, although it is very rich and deserves more attention. According to the information the works are identified with the year of their implementation and available materials that are stored in libraries or on the website. The partial aim is a comprehensive and acquaints the public with the whole range of Kofroň personality that we perceive as a performer, a conductor, a choirmaster and a painter. Main chapter provides an overview of the composer's instrumental formation that includes the creation of orchestral, brass, chamber music, solo concerts. A huge attention is focused on the creation of the song, which contains over 600 songs, edited or composed both for solo singing voices and choirs: male, female, children's and mixed. It also identified spiritual music, stage and production for children there. My work provides an analysis of song "Songs for the youngest" and the author's didactic notes Cycle pieces for horn and piano "Images", intended for children of younger age. My survey pursues a popularity of Kofroň's textbooks. Next chapters make global view of Kofroň childhood, youth and the time of studying. They give us details about the author's pedagogical, conducting and choirmastering work. Finally, the work depicts the artist's paintings and commemorative evening activities that took place after the tragic departure of Jaroslav Kofroň. My work is mainly based on the preserved materials which are in the family archive of Leoš Kofroň and Eva Havlíčková and I borrowed them for making my diploma work.

Keywords

Jaroslav Kofroň, composer, conductor, teacher, Příbramská Philharmonic, the Prague Conservatory.

Obsah

Úvod	8
1 Životopis Jaroslava Kofroně	11
2 Pedagogická činnost Jaroslava Kofroně.....	20
2.1 Pedagogická činnost	20
2.2 Pedagogická tvorba.....	21
2.3 Výzkumné šetření	24
2.3.1 Cíl výzkumného šetření	24
2.3.2 Metody šetření	25
2.3.3 Organizační zajištění.....	25
2.3.4 Výsledky dotazníkového šetření	25
2.3.5 Závěry z výzkumného šetření	31
2.4. Vzpomínky bývalých žáků a přátel Jaroslava Kofroně.....	32
3 Skladatelská tvorba Jaroslava Kofroně	38
3.1 Instrumentální hudba	39
3.1.1 Orchestrální a dechová hudba.....	39
3.1.1.1 Orchestrální tvorba	39
3.1.1.2 Skladby pro sólový nástroj s orchestrem.....	40
3.1.1.3 Dechová hudba	40
3.1.2 Komorní tvorba.....	42
3.1.2.1 Dechové kvintety	42
3.1.2.2 Různá komorní obsazení	43
3.1.2.3 Skladby pro sólový nástroj	45
3.2 Vokální a vokálně-instrumentální hudba.....	48
3.2.1 Písňe sólové s doprovodem klavíru, orchestru	48
3.2.2 Písňe sborové s doprovodem klavíru, orchestru	51
3.2.2.1 Přímá spolupráce s pěveckými sbory	53
3.3 Duchovní hudba.....	57
3.4 Tvorba pro děti	57
3.5 Scénická hudba	60
3.6 Úpravy skladeb	61

3.7	Rozbor Písní pro nejmenší.....	63
4	Jaroslav Kofroň jako interpret, sbormistr a dirigent	65
4.1	Hráč na lesní roh.....	65
4.1.1	Sólový hráč	66
4.1.2	Orchestrální hráč	66
4.2	Sbormistr	68
4.3	Dirigent	69
4.3.1	Dirigentská činnost v Příbramské filharmonii 1948–1949	69
4.3.2	Dirigent orchestru posluchačů konzervatoře 1948–1966	71
5	Malířská tvorba Jaroslava Kofroně	73
5.1	Malíř	73
5.2	Vzpomínkové večery	73
	Závěr	76
	Seznam použitých informačních zdrojů	78
	Seznam grafů.....	86
	Seznam příloh.....	87
	Přílohy	

Úvod

Během studia na Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy v oboru učitelství pro 1. stupeň ZŠ jsem se rozhodla pro téma své diplomové práce, které je zaměřené hudebním směrem. Toto téma mi bylo téměř předurčeno. Při studiu na konzervatoři jsem se setkala se Stanislavem Kofroněm, který mi tehdy kreslil obrázky do mé absolventské práce a projevil přání, aby se někdo zabýval bratrovým dílem. (Tehdy jsem tomu nevěnovala pozornost). Neměla jsem ani nejmenší tušení, kolik skladeb po sobě autor zanechal. Uvědomila jsem si, že jméno Jaroslava Kofroně je známé pouze v souvislosti s jeho Učebnicí harmonie a Učebnicí intonace a rytmu. Jakou další tvorbu měl jeho bratr na mysli?

Než přistoupím k tvorbě své práce, vrátím se ke vzpomínkám z roku 1998, kdy jsem navštívila rodný dům Jaroslava Kofroně, a setkala jsem se nejen s jeho bratrem Stanislavem, ale také s jejich maminkou, které v té době bylo úctyhodných 99 let. V Jaroslavově pracovně mi Stanislav vyprávěl o svém bratru, kterého jsem do té doby znala pouze jako autora výše uvedených učebnic. Při vzpomínkách jsem si uvědomila, že bych se ráda podrobněji seznámila s autorovou tvorbou, a přála jsem si nahlédnout do skladeb, které jsou uchovány v rodinném archivu. Stanislavovo přání jsem pojala jako výzvu, a čím dál víc jsem si uvědomovala potřebu Jaroslavem Kofroněm se zabývat a přinést o něm informace nejen jako o autorovi již zmíněných učebnic, ale také o jeho pedagogické, dirigentské, sbormistrovské a skladatelské činnosti. Řada jeho skladeb byla vydána tiskem, nahrána na LP i CD, přesto se na jeho dílo zapomíná. Jen málokdo ví, že dvakrát vystupoval na Pražském jaru.

Je nutné podotknout, že práce je z největší části vytvořena z dochovaných materiálů, které po Jaroslavově smrti shromažďoval jeho bratr Stanislav. Svě vzpomínky, rozhovory se žáky, působení v Příbramské filharmonii zaznamenal v několika denících: *30 let na cestě za uměním*, zde je mimo jiné zahrnuta řada rozhovorů s bývalými žáky pana Kofroně. *Životní dílo Jaroslava Kofroně, Lesní roh a Příbramsko, Deník Jaroslava Kofroně ze zájezdu Komorního sdružení pražské konzervatoře do NDR (1954) a do SSSR (1955)*. Tyto deníky existují v jednom exempláři a nikdy nevyšly tiskem. Jsou uchovány v rodinném archivu Stanislavovy dcery Evy Havlíčkové a notový materiál je uchován v rodinném archivu Jaroslavova syna Leoše Kofroně. Paní Havlíčková i pan Kofroně mi projevíli velkou důvěrou a materiály mi zapůjčili ke zpracování do mé diplomové práce.

Je škoda, že se o panu Kofroňovi z jejich slov nedozvíme více, neboť byli příliš mladí, než aby si na svého otce a strýce mohli vzpomenout z hlediska jeho hudební tvorby.

Cílem této práce je upozornit zejména český hudební svět na tuto pozoruhodnou osobnost nejen jako na autora pedagogických děl, ale především znovu připomenout Kofroňovu tvorbu skladatelskou, která je pozapomenuta, ale její odkaz je značný a přínosný i v dnešní době.

Nejprve se zaměřím na skladatelův život, kde budou popsána jeho studia, zaměřím se i na rodinu a osobnosti, které měly na jeho vývoj, a tvorbu značný vliv. Následující kapitola pojednává o Kofroňově pedagogické činnosti a o tvorbě jeho učebnic, i o pedagogické činnosti, již dokumentují dochované a dohledatelné rozhovory jeho bývalých žáků. Následující kapitoly jsou zaměřeny na Kofroňovu práci dirigentskou, sbormistrovskou a zejména skladatelskou. Skladatelova tvorba je rozčleněna do podkapitol, které jsou strukturovány podle hudebních druhů a obsazení. Zvláštní pozornost si zasluhuje dětská tvorba, zejména tvorba písňová a spolupráce s řadou pěveckých souborů, například především Příbramským dětským sborem pod vedením Antonína Vepřeka, Benešovským dívčím sborem pod vedením Otomara Pičmana a Národopisným souborem Krakonoš pod vedením Jana Antonína Kratochvíla. Skladby budou doplněny dochovanými nebo dohledanými informacemi o době jejich vzniku. U skladeb je těžce dohledatelné jejich premiérové provedení, najdeme však informace, při jaké příležitosti skladba zazněla, a rovněž zde budou uvedené dostupné materiály a nahrávky, které mohou posloužit k následné badatelské činnosti.

Aktuální stav bádání

Své bádání jsem započala navázáním kontaktů s rodinou Kofroňových a zabývala jsem se rodinnými dokumenty, které se podařilo uchovat. Bohužel jsem již nemohla mluvit s Jaroslavovým bratrem. Uskutečnila jsem rozhovory s paní Evou Havlíčkovou a Leošem Kofroněm. Ve Vrchlabí proběhl i rozhovor s Mgr. Janou Tauchmanovou, která působila v národopisném spolku Krakonoš. Mé další kroky vedly do Státního archivu města Příbram, archivu Pražské konzervatoře. Hledala jsem v kronikách: Městského úřadu Krásné Hory, kde je několik zmínek o rodině Kofroňových, v kronice Příbramské filharmonie, v kronice Základní a mateřské školy Sedlec-Prčice. Dále se mé bádání opíralo o internetové stránky Městské národní knihovny v Praze, badatelnu archivu Českého rozhlasu, o písemnou emailovou korespondenci s profesorem Ivem Štrausem a telefonický

rozhovor s doktorem Miroslavem Střelákem. Spojila jsem se také s Etnografickým ústavem AV ČR. Čerpala jsem také z bakalářské práce Davida Kaňovského „Česká didaktická literatura v oblasti nauky o harmonii v druhé polovině 20. století“, a z disertační práce Radka Dlouhého „Sólová akordeonová literatura po roce 1960 a její pedagogické vyústění“. Dále jsem čerpala z knih: Československý hudební slovník osob a institucí, Slovník českých sbormistrů, ze sborníků, novin, časopisů, kde je alespoň krátká zpráva o Jaroslavu Kofroňovi.

V kronice Příbramské filharmonie na straně 349 je dochováno lidské i hudební krédo Jaroslava Kofroně: **„Nehrajeme jen sobě, ale ani jen lidem, ale něčemu nekonečně krásnému, co přetrvá všechny časy a co nás nutí slít.“**

1 Životopis Jaroslava Kofroně

Významný český skladatel, hornista, sbormistr, dirigent a profesor Pražské konzervatoře; **Jaroslav Kofroň** se narodil **5. února 1921** ve Vleticích¹ u Krásné Hory nad Vltavou.

Narodil se do hudební rodiny, která vlastnila malou zemědělskou usedlost². Jeho otec **Stanislav Kofroň** (1889–1974) se vedle zemědělství výrazně věnoval hudbě. V mládí vystudoval vojenskou hudební školu a řadu let hrával s vojenskou kapelou. Pět let jezdil jako výborný pozounista-sólista s cirkusem Sarrassani-Sidoli.³ Po první světové válce ho chtěl získat kapelník Jan Elsnic (1875–1955)⁴ do České filharmonie⁵, ale rodinné poměry ho přiměly zůstat na chalupě a věnovat se zemědělství.⁶ Od roku 1918 začal vyučovat žáky na různé hudební nástroje, zejména dechové a strunné, aby si mohl vytvořit vlastní hudební těleso, a tím byla Krásnohorská kapela⁷, která pořádala nejen plesové a taneční zábavy, ale také koncertní vystoupení. Vedle dechové hudby hrála i moderní tance té doby: swing, tango, waltz.⁸ Tato kapela po několik desetiletí usměrňovala vkus a úroveň hudebních zábav i veřejných slavností celého okolí. Ve Vleticích, v rodné chalupě Jaroslava Kofroně, byla po dlouhá léta „soukromá hudební škola“, kde pan Stanislav Kofroň položil hudební základy nejen mnoha mladým lidem, ale také svým dvěma synům.⁹ Jaroslavova matka **Josefa Kofroňová** (1899–2000) hrála od útlého dětství na citeru.¹⁰ Paní Josefa muzicírovala nejen na veřejných akcích, ale také vystoupila v Československém rozhlasu. Dne 13. května 1989 to bylo v pořadu „A léta běží“, kde

¹ Vletice leží v údolí u potoka Brziny skoro půl km na jih od jeho soutoku se Svrečnicí. Osadou vede nová okresní silnice, spojující Vysoký Chlumecký s Krásnou Horou. Dnes obec patří do okresu Příbram, dříve spadala pod Sedlčany. HABART, Čeněk. *Sedlčansko, Sedlecko a Voticko: IV. díl*. Sedlčany, 1995, s. 340–341.

² KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nепublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

³ Sarrasani – jedná se o německý cirkus, který působil v Drážďanech a světové slávy dosáhl před druhou světovou válkou.

⁴ Jan Elsnic: kapelník, violoncellista. V letech 1908–1912 působil jako druhý dirigent České filharmonie. ČERNUŠÁK, Gracian, Bohumír ŠTĚDRŮŇ a Zdenko NOVÁČEK, ed. *Československý hudební slovník osob a institucí*. Praha: Státní hudební nakladatelství, 1965. A-L, svazek první.

⁵ Založena roku 1896 se sídlem v Praze.

⁶ KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nепublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

⁷ *Kronika města Krásná Hora: Pokračování zápisů za dobu roku 1937 do roku 1957*. Krásná Hora: Městský úřad. Nепublikováno. s. 54.

⁸ *Kronika Vletice 1924–1958*. Krásná hora: Městský úřad. Nепublikováno. s. 102.

⁹ KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nепublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

¹⁰ KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nепublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

S paní Josefou Kofroňovou jsem se osobně setkala v roce 1999 v rodném domě Jaroslava Kofroně.

u příležitosti svých osmdesátých narozenin zahrála na citeru.¹¹ Společně se svým synem Stanislavem dala podnět k uskutečnění prvního setkání citeristů, které se konalo v červnu 1985 v Příbrami.¹² V následujícím roce 1986 se při 2. setkání sešlo 110 hráčů na citeru, a to opět v Příbrami. Program natáčel i Československý rozhlas.¹³ V roce 1985 byl Kulturním střediskem hlavního města Prahy uspořádán Večer lidových nástrojů v Malostranské besedě, na kterém rovněž vystoupila paní Josefa Kofroňová. V závěru roku 1985 vysílal Československý rozhlas v rámci pořadu „Cesty za folklorem“ záběry z 1. setkání citeristů. Setkání citeristů se konalo každým rokem až do roku 1989.

Jaroslavův starší **bratr Stanislav** (1919–2009) byl nejen pedagog, folklorista, sborníčník, výtvarník¹⁴, ale byl především ochráncem díla svého bratra Jaroslava. Vystudoval učitelský ústav v Příbrami. Na Sedlčansku působil jako učitel v řadě škol. V roce 1948 založil Sedlčanský dětský sbor, kterému se věnoval do roku 1951, kdy se stal ředitelem Základní školy v Sedlci-Prčici.¹⁵ V této funkci působil 20 let. V roce 1971 nastoupil jako školní inspektor v Příbrami. Působil také jako pedagog na Lidové škole umění v Březnici a v Rožmitále pod Třemšínem. Vedl mužský pěvecký kvartet Sedlčanská čtyřka, Sedlecké klavírní trio, Národopisný taneční kroužek a dětský pěvecký sbor v Sedlci, s kterým získal v letech 1959 a 1960 1. místo v celostátní Soutěži tvořivosti mládeže.¹⁶ V roce 1983 natočil rozhlas pásmo vyprávění o písničkách z Povltaví a Krásnohorska.¹⁷ Pásmo bylo rozděleno do dvou částí a obě části vysílala stanice Vltava v seriálu „Cesty za folklorem“. Prvé pásmo bylo vysíláno 20. července 1983 a ke slyšení byly „Plavecké písničky z Povltaví“. Dne 17. srpna 1983 se vysílalo druhé pásmo s názvem „Řemeslnické písničky z Povltaví“. Vzhledem k velkému úspěchu byla první část opakována ještě 17. října 1983.¹⁸

Dne 18. února 1986 odpoledne vysílal Československý rozhlas „**Muzicírování jedné rodiny**“, ve kterém se mluvilo o rodině Kofroňových z Vletic a o Krásnohorsku. Pořad

¹¹ *Kronika města Krásná Hora:1980–1988*. Krásná Hora: Městský úřad. Nепublikováno. s. 255.

¹² *Kronika města Krásná Hora:1980–1988*. Krásná Hora: Městský úřad. Nепublikováno. s. 484.

¹³ *Kronika města Krásná Hora:1980–1988*. Krásná Hora: Městský úřad. Nепublikováno. s. 248.

¹⁴ TRATINA, Václav a kol. *Velký slovník osobností vědy a kultury příbramského regionu*. Příbram: Knihovna Jana Drdy, 2001, s. 131.

¹⁵ *Kronika měšťanské a obecní školy: 1941/1942*. Sedlec-Prčice: Základní škola a mateřská škola Sedlec-Prčice. Nепublikováno.

¹⁶ TRATINA, Václav, et al. *Velký slovník osobností vědy a kultury příbramského regionu*. Příbram: Knihovna Jana Drdy, 2001, s. 131.

¹⁷ *Kronika města Krásná Hora:1980–1988*. Krásná Hora: Městský úřad. Nепublikováno. s. 373.

¹⁸ *Kronika města Krásná Hora:1980–1988*. Krásná Hora: Městský úřad. Nепublikováno. s. 373.

se netýkal pouze muzicírování, ale i hry na citeru, kterou stále dobře ovládala paní Kofroňová, a to v úctyhodném věku 87 let.¹⁹

Bratři Kofroňové k sobě chovali velmi vřelý vztah, který po celý čas nevypřchal.²⁰ Měli mnoho společných zájmů. Vedle malování se věnovali sportu, Jaroslav především lehké atletice a turistice, Stanislav rád cvičil na tělocvičném nářadí.²¹ Jejich největší zálibou byla hudba.

Jaroslav Kofroň se narodil do hudební rodiny. Jeho otec vyučoval pouze žáky, ale především oba své syny. Jaroslav od raného dětství krásně zpíval a již v útlém věku začal s hrou na housle pod vedením svého otce. Dále získával zkušenosti ve hře na trubku, akordeon a klavír. V otcově kapele získával první zkušenosti jako orchestrální hráč. V době školní docházky hrál v malém hudebním souboru krásnohorské měšťanské školy. Poslední rok měšťanské školy navštěvoval Jaroslav v Příbrami.²² V této době se začal Jaroslav učit hrát na lesní roh u bývalého hornisty Příbramské filharmonie pana Havla. Za necelý měsíc napsal ve svém dopise rodičům, že si ho pozval František Forst (1891–1960)²³ na zkoušku a byl přijat do Příbramské filharmonie jako hráč na lesní roh. „*Tak vidíte, maminko, kam mě to doma „nezdravé“ foukání na trumpetu (jak jste sama říkávala, přivedlo!). Jako bych věděl, že se mi to hodí. Jako nejmladší v orchestru sedím hned za hobojistou panem profesorem Kaňkovským.*“²⁴

V letech 1936–1940 studoval na učitelském ústavu v Příbrami. Stal se nejmladším členem tohoto orchestru, ve kterém po celý čas studia působil.²⁵ Svým kultivovaným tónem udivoval pražské umělce, jakými byli violoncellista Miloš Sádlo (1912–2003)²⁶,

¹⁹ *Kronika města Krásná Hora:1980–1988*. Krásná Hora: Městský úřad. Nепublikováno. s. 525.

²⁰ Na základě osobního rozhovoru autorky této práce s neteří Jaroslava Kofroně, Evou Havlíčkovou (prosinec 2018).

²¹ KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nепublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

²² Poslední třída měšťanské školy již v Krásné Hoře nebyla.

²³ František Forst, český skladatel, dirigent Příbramské filharmonie. ČERNUŠÁK, Gracian, Bohumír ŠTĚDRŮŇ a Zdenko NOVÁČEK, ed. *Československý hudební slovník osob a institucí*. Praha: Státní hudební nakladatelství, 1965., A-L, svazek první, s. 340.

²⁴ KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nепublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

²⁵ STÁREK, Zdeněk. *Slovník českých sbormistrů*. Praha: Divadelní ústav, 1982. Sborové umění. Svazek A-L, část I., s. 255.

²⁶ Miloš Sádlo, hráč na lesní roh, profesor pražské konzervatoře. Vlastním jménem Miloslav Zátvrzský. ČERNUŠÁK, Gracian, Bohumír ŠTĚDRŮŇ a Zdenko NOVÁČEK, ed. *Československý hudební slovník osob a institucí*. Praha: Státní hudební nakladatelství, 1965., M-Z, svazek druhý, s. 658.

(dokladuje to vzpomínka pana učitele Chlumeckého z Dobříše)²⁷, dále pak houslový virtuos, hudební skladatel, pedagog a krátce ředitel Pražské konzervatoře Jaroslav Kocian (1883–1950), který v roce 1938 nacvičoval s filharmonií svou mši „Missa solemnis“, na Jaroslavově hře se mu líbila především měkkost, vřelost a intonační čistota.²⁸ Obdivoval ho také český dirigent, režisér, hudební a operní skladatel Václav Kašík (1917–1989). Na radu těchto hudebních umělců i radu profesora Františka Forsta (1891–1960)²⁹ začal Jaroslav Kofroň dojíždět na soukromé hodiny hry na lesní roh k panu profesoru Emanuelu Kauckému (1904–1953).³⁰ Jaroslav měl nejen hudební nadání, ale také absolutní sluch, kterým udivoval své spolužáky. (Z těchto let je dochována vzpomínka jednoho ze spolužáků, který se s dalšími dvěma spolužáky a Jaroslavem domluvili s profesorem z hudební školy, že jim bude dávat základní lekce z harmonie. Když šel okolo školy pohřební průvod a vyučující se jich zeptal, v jaké tónině muzikanti hrají, Jaroslav odpověděl: F dur! Vyučujícímu se to nezdálo, sedl ke klavíru a ujistil žáky, že je skladba hrána v E dur. Na příští hodinu přišel Jaroslav na výuku s vidlicovým áčkem a před ostatními porovnal jeho tón s klavírem. Klavír byl o půl tónu níže.³¹)

Dokončování studia na učitelském ústavu byla zatížena dobou okupace. Před Jaroslavem bylo nelehké rozhodování o jeho další životní cestě, na jedné straně si byl vědom finanční situace, kterou rodina měla, na druhé straně cítil velkou touhu a potřebu studovat hudbu. V jeho rozhodování mu pomohl profesor František Forst, působil v Příbramské filharmonii a profesor Rudolf Kaňkovský, který byl nejen jednatelem Příbramské filharmonie, ale především měl s Jaroslavem velmi vřelý vztah. Právě oni mu dali podnět, aby se pro studium hudby rozhodl.

Jaroslav Kofroň odmaturoval v roce 1940³² a v témže roce vykonal zkoušky na Pražskou konzervatoř. O úspěšném složení přijímací zkoušky řekl rodičům až dodatečně. Na tuto

²⁷ KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nепublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové

²⁸ KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nепublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

²⁹ František Forst – (český hudební skladatel) od roku 1924 působil jako profesor na učitelském ústavu v Příbrami, dirigent Příbramské filharmonie. ČERNUŠÁK, Gracian, Bohumír ŠTĚDRŇ a Zdenko NOVÁČEK, ed. *Československý hudební slovník osob a institucí*. Praha: Státní hudební nakladatelství, 1965. A-L, svazek první, s. 340.

³⁰ Kaucký Emanuel – hráč na lesní roh, profesor Pražské konzervatoře. ČERNUŠÁK, Gracian, Bohumír ŠTĚDRŇ a Zdenko NOVÁČEK, ed. *Československý hudební slovník osob a institucí*. Praha: Státní hudební nakladatelství, 1965. A-L, svazek první, s. 658.

³¹ KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nепublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

³² Maturita na učitelském ústavu v roce 1940.

dobu zavzpomínala maminka Jaroslava Kofroně takto: „*Jaroušku, víme, že máš hudbu rád, ale vždyť budeš také živ a můžeš hudbu při své práci učitele provozovat. Jára byl smutný, ale neodporoval nám. Jaké bylo naše překvapení, když nám zanedlouho přišel dopis, ve kterém píše, že se bál o tom doma hovořit, abychom se nezlobili, že zkoušku na konzervatoři již udělal a že se vynasnaží, aby nám nedělal velké starosti finanční, že se pokusí si sám na studia přivydělávat.*“³³

Díky velké podpoře nejen od svých rodičů, ale také od svého bratra Stanislava, který začal vyučovat v obecné škole, mohl Jaroslav nastoupit na vysněnou cestu a ponořit se do studia na Pražské konzervatoři. Lesní roh studoval u Emanuela Kauckého, sborový zpěv u Vojtěcha Bořivoje Aima (1886–1972)³⁴ a hudební teorii u Antonína Modra (1898–1983)³⁵.

Krátce po přijetí na konzervatoř (18. září 1940), napsal Rudolfu Kaňkovskému dopis, ve kterém se mu svěřil se svými plány. „*Jsem konečně na konzervatoři, kam jsem se toužil dostat. Řeknu Vám, jak to skutečně se mnou je. Šlo mi především o to, abych uspořádal, nějak srovnal v hlavě, ty pokroucené názory na hudbu a umění. Chtěl jsem k prameni, protože jsem věděl, že by mi bylo snad celý život přijímat vše, každou radu z druhých rukou. Chtěl jsem svým „uměním“ prospěti národu a přemýšlel jsem jak. Nyní jsem se již rozhodl a přestupuji na pedagogické oddělení a jsou odtud učitelé na střední školy. Chci jít touto cestou, dávat, co mám a poučovat ty, kteří po tom touží. Chci být dobrým učitelem. Já se nyní věnuji klavíru, sborovému zpěvu a teorii.*“³⁶

O měsíc později (28. října 1940) napsal Jaroslav panu profesorovi druhý dopis, ve kterém potvrzuje své rozhodnutí o přestupu z instrumentálního oddělení na oddělení pedagogické s tím, že si zažádal, aby mohl nadále studovat hru na lesní roh u profesora Kauckého, ale pouze jako druhý hlavní předmět. Jeho žádosti bylo vyhověno. „*Být virtuozem zůstává mým vedlejším cílem. Mým hlavním cílem je ona čistá duševní práce, která se mi zdá být nejkrásnější. Chci prospět trvale našemu umění a chci skládat, což jsem říkal pořád a od čehož neupustím. Jsem si vědom, jaké průpravy a pile je třeba, chce-li člověk*

³³ KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nepsáno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

³⁴ V. B. Aim – český sbormistr a skladatel. STÁREK, Zdeněk. *Slovník českých sbormistrů*. Praha: Divadelní ústav, 1982. Sborové umění. Svazek A-L, část I., s. 11.

³⁵ STÁREK, Zdeněk. *Slovník českých sbormistrů*. Praha: Divadelní ústav, 1982. Sborové umění. Svazek M-Z, část II., s. 255.

³⁶ KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nepsáno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

*zanechat po sobě něco, co se nedá koupit. Ale na druhé straně taková radostná chvílka dovede vyvážit všechno vážné, co se na pohled zdá býti až „smutným“.*³⁷

V době studia na konzervatoři si přivydělával jako trvalý hráč ve Velké operetě³⁸, v době okupace pak jako hornista v Duisburské opeře, když byla z vybombardovaného města přestěhována do Prahy, ale především dalším vystupováním například s kvartetem lesních rohů na Olšanských hřbitovech a ve smutečních síních. Vzpomínka jednoho z hráčů kvarteta pana Hájka z Prahy: „Jaroslav dokázal v několika minutách napsat na místě kdekou píseň, kterou si smuteční hosté přáli, a to hned pro celé kvarteto“. Byly to úpravy bleskové, ale na vysoké úrovni. Hájek to vnímal jako obrovskou genialitu, jaká se hned tak nevidí.³⁹ Dne 30. prosince 1942 byl dekretem o. š. v., č. 7288 jmenován učitelským praktikantem. Po vykonané zkoušce navštěvoval pedagogické oddělení Pražské konzervatoře. Dne 1. ledna 1943 byl jmenován učitelským praktikantem na obecné a hlavní škole v Sedlci-Prčici,⁴⁰ od 1. června 1943 byl ustanoven výpomocným učitelem při obecné škole ve Smilkově.⁴¹

Jaroslavova studia byla ovlivněna 2. světovou válkou, která mu komplikovala studium nejen při shánění podnájmů, ale také byl na jejím konci totálně nasazen. Pracoval na šachtě v Krásné Hoře nad Vltavou⁴². Přesto v roce 1944 absolvoval hru na lesní roh ve třídě profesora Emanuela Kauckého, v roce 1945 dělal zkoušky na konzervatoři ze sborového zpěvu jako hlavního předmětu. V prosinci téhož roku (12. až 15. prosince 1945) se podrobil zkoušce učitelské způsobilosti před Českou státní zkušební komisí pro učitelství hudby a zpěvu na učitelských ústavech a pro učitelství zpěvu na středních školách v Praze.⁴³ V roce 1947 vykonal státní závěrečnou zkoušku ze hry na housle a klavír jako hlavních předmětů v Praze. V roce 1947 se ujal funkce dirigenta Příbramské filharmonie.⁴⁴

³⁷ KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nepublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

³⁸ ČERNUŠÁK, Gracian, Bohumír ŠTĚDRŮŇ a Zdenko NOVÁČEK, ed. *Československý hudební slovník osob a institucí*. Praha: Státní hudební nakladatelství, 1965. A-L, svazek první, s. 691.

³⁹ KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nepublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

⁴⁰ *Kronika měšťanské a obecné školy: 1941/1942*. Sedlec-Prčice: Základní škola a mateřská škola Sedlec-Prčice. Nepublikováno.

⁴¹ *Kronika měšťanské a obecné školy: 1941/1942*. Sedlec-Prčice: Základní škola a mateřská škola Sedlec-Prčice. Nepublikováno.

⁴² KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nepublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

⁴³ KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nepublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

⁴⁴ *Kronika Příbramské filharmonie*. Příbram: Archiv Příbramské filharmonie. Nepublikováno. s. 192.

Dne 27. ledna 1948 se podrobil ustavující zkoušce profesorské před zkušební komisí zemské školní rady v Praze a byl uznán způsobilým vyučovat na středních školách hudbě.⁴⁵ Od září roku 1948 se stal profesorem Pražské konzervatoře⁴⁶, kde vyučoval teoretické předměty: intonaci, harmonii a skladbu.⁴⁷ Nadále se věnoval studiu v oboru řízení orchestru, studiu skladby u Jaroslava Řídkého (1897–1956), studiu hudební teorie u dr. Emila Hradeckého (1913–1974)⁴⁸ a dirigování u Františka Spilky (1877–1960)⁴⁹. Zkoušku z řízení orchestru vykonal roku 1953. Dne 16. ledna 1954 byl uznán způsobilým vyučovat řízení orchestru.⁵⁰

Jaroslav Kofroň se dne 3. července 1952 oženil s **Dagmar Stehlíkovou**, která pocházela z malířské rodiny. Paní Dagmar byla herečka a mohli jsme ji vidět v řadě televizních filmů, kde ztvárnila menší role, např. v roce 1954 „*Stříbrný vítr*“, kde ztvárnila Růženu Widmanovou, v roce 1956 „*Legenda o lásce*“ (krásná dívka), v roce 1961 „*Ďáblova past*“ (mlynářka), v roce 1963 „*Máte doma lva?*“ (matka), posledním filmem byl roku 1967 titul „*Čtyři v kruhu*“ (listonoška).⁵¹

Manželům Kofroňovým se 12. prosince 1957 v Praze narodil syn Leoš. Vystudoval Vysokou školu ekonomickou, a přestože se nevydal hudební cestou, patří hudba neodmyslitelně do jeho života. Publikuje články do hudebních časopisů; první publikace vyšly ve zpravodaji Jonáš klub a v magazínu Uni. Od roku 1992 až do dnes píše do hudebního časopisu „Rock and Pop“, a zařadil se tak mezi stálé spolupracovníky tohoto časopisu. Uskutečnil řadu velkých rozhovorů s předními umělci naší scény, například s Markem Ebenem, Ladislavem Smoljakem, Janem Hřebejkem, zpěvačkou Marií Rottrovou a dalšími. Působil zde i nějakou dobu jako zástupce šéfredaktora. Jeho recenze a články můžeme najít v měsíčníku mGuide. V letech 2015–2018 publikoval v časopisu Rock & All. (Nejvíce si pan Leoš Kofroň cení článku, který v roce 1993 napsal do knihy

⁴⁵ KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nepublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

⁴⁶ STÁREK, Zdeněk. *Slovník českých sbormistrů*. Praha: Divadelní ústav, 1982. Sborové umění. Svazek A-L, část I., s. 255.

⁴⁷ *Kronika Příbramské filharmonie*. Příbram: Archiv Příbramské filharmonie. Nepublikováno. s. 192.

⁴⁸ Český archivář a hudební pedagog. ČERNUŠÁK, Gracian, Bohumír ŠTĚDROŇ a Zdenko NOVÁČEK, ed. *Československý hudební slovník osob a institucí*. Praha: Státní hudební nakladatelství, 1965. A-L, svazek první, s. 487.

⁴⁹ *Kronika Příbramské filharmonie*. Příbram: Archiv Příbramské filharmonie. Nepublikováno. s. 192.

⁵⁰ KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nepublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

⁵¹ Na základě rozhovoru autorky této práce se synem Jaroslava Kofroně, Leošem Kofroněm (prosinec 2018).

„Čtení o Ypsilonce“, tato kniha vyšla k 30. výročí scény). Podílel se na rozhovoru a poté na vydání knihy „Jablkoň po čtyřicítce“, která vyšla v roce 2017.⁵²

Manželství pana Jaroslava s paní Dagmar se roku 1964 rozpadlo. Dagmar Kofroňová bydlí v současné době u svého syna Leoše.

Dne 20. června 1996 se narodil **Lukáš Kofroň**, vnuk Jaroslava Kofroně, který vystudoval Pražskou konzervatoř, obor herectví. Jeho první filmovou příležitostí byla role Ludvíka ve filmovém dokumentu „Jagellonci“. Film měl premiéru 27. června 2012. Lukáše Kofroně můžeme vidět v televizních seriálech, např. Modrý kód, Ohnivý kuře, Vyprávěj, Ordinace v růžové zahradě. Zahrál si v muzikálu „Tři oříšky pro Popelku“, kde ztvárnil roli Vítka. Dále hostuje v menších rolích v Divadle na Vinohradech, ale také v Černém divadle Jiřího Srnce. V současné době má stále angažmá v Městském divadle v Mostě.⁵³

Vedle pedagogické činnosti byl Jaroslav Kofroň také aktivním hráčem na lesní roh, kde vedle působení v hudebním tělese Komorního sdružení profesorů pražské konzervatoře, s kterým vystoupili na Pražském jaru, příležitostně sólově vystoupil s Příbramskou filharmonií či při jiných příležitostech. Po necelé dva roky působil jako dirigent Příbramské filharmonie a vedl žákovský orchestr Pražské konzervatoře. Byl také sbormistrem Pěveckého sdružení pražských učitelek, pražské Typografie, se kterou vystoupil na Pražském jaru, Pražské zpěvohry. Kofroňova skladatelská činnost je obsáhlá. Jeho zálibou bylo sbírání lidových písní, které upravoval pro různé pěvecké soubory. Některé písně upravoval „a capella“, jiné zhudebňoval s doprovodem klavíru či s orchestrem. Dále se věnoval tvorbě instrumentální, komorní, dětské tvorbě, scénické hudbě. O jeho skladatelské činnosti více pojednáme v následujících kapitolách.

Jaroslav Kofroň tragicky zahynul 22. července 1966 ve věku 45 let na Slunečním pobřeží v Bulharsku, kde byl se svou maminkou a tehdy devítiletým synem. Ještě téhož dne dopoledne namaloval mořskou zátoku, byl malířem - amatérem. Po dokončení kresby si jako dobrý plavec dovolil zaplavat v rozbouřeném moři, což se mu stalo osudným. Odešel v době, kdy měl mnoho dalších plánů a možností napsat mnoho dalších skladeb. V této době plánoval vytvoření opery Zlý jelen.⁵⁴ O jeho náhlém odchodu informoval

⁵² Na základě rozhovoru autorky této práce se synem Jaroslava Kofroně, Leošem Kofroněm (prosinec 2018).

⁵³ Na základě rozhovoru autorky této práce se synem Jaroslava Kofroně, Leošem Kofroněm (prosinec 2018).

⁵⁴ KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nepublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

hudební svět časopis *Hudební rozhledy*.⁵⁵ I přes svůj brzký odchod nám Jaroslav Kofroň zanechal významné dílo.

O tom, že měl Jaroslav Kofroň svůj rodný kraj velmi rád, svědčí skladby nesoucí názvy jeho rodiště a blízkého okolí: Vletická polka, Krásnohorský valčík, Sedlčanská mazurka, Tam u nás doma a dochované obrazy Zima ve Vleticích, Krajina pod Vleticemi, Motiv ze Sedlecka Kvetoucí jabloň za našimi humny.

⁵⁵ Novinový ústřížek. *Hudební rozhledy: Zprávy z domova*. 1966, (16), s. 502. Uložený v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

2 Pedagogická činnost Jaroslava Kofroně

„Vřelý vztah k žákům = první podmínkou úspěšné práce každého pedagoga.“⁵⁶

Jaroslav Kofroň se pro pedagogickou dráhu rozhodl téměř ihned po nástupu na konzervatoř, jak již bylo uvedeno výše.

Jako pedagog byl znám svou systematickou prací, důsledností, citlivým přístupem k žákům i osobnostním příkladem a snahou všechny naučit. Jeho absolutní sluch vzbuzoval respekt a obdiv u všech, kteří ho znali.⁵⁷ Studenti profesora Kofroně vnímali jako příliš přísného a náročného pedagoga. Zejména studenti, kteří nedisponovali talentem a zanedbávali domácí přípravu, se snažili vyhnout společným hodinám. Dokladem toho jsou i záznamy v knize: „Zápisy stížností na žáky“⁵⁸, která patří do archivu Pražské konzervatoře. Nejčastějšími stížnostmi byla častá absence žáků, kteří se záměrně vyhýbali hodinám harmonie a intonace⁵⁹, anebo měli v těchto předmětech nedostatečný prospěch. Pan profesor dbal na docházku a přípravu do vyučování jeho předmětů. Studenti, kteří považovali Kofroně za přísného, ho v pozdějším čase shledávali velmi přínosným nejen pro jejich další umělecký růst a působení v řadě hudebních těles, ale také později v roli pedagoga. Ve všech studentech budil obdiv, ale také pokoru a respekt.⁶⁰

2.1 Pedagogická činnost

Svou pedagogickou činnost zahájil po roce 1942, tedy ještě coby student konzervatoře, kdy byl po vykonané zkoušce jmenován učitelským praktikantem.

Od 1. ledna 1943 vyučoval na obecné a hlavní škole v Sedlci-Prčici, kde působil jako učitelský praktikant.

Od 1. června 1943 vyučoval při obecné škole ve Smilkově, kde působil jako výpomocný učitel.

Od roku 1947 vyučoval na reálném gymnáziu v Příbrami, kde vyučoval zpěv.

⁵⁶ KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nepublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

⁵⁷ KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nepublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové. Čerpáno z publikace vydané Kulturním domem Josefa Suka: *15 let úmrtí Jaroslava Kofroně*, 1981.

⁵⁸ Archiv Pražské konzervatoře. *Zápisy stížností na žáky: 1. 12. 1945–5. 11. 1963*, č. 31.

⁵⁹ Jmenovitě jsou uvedeni studenti, kteří tak činili, v knize „Zápisy stížností na žáky“.

⁶⁰ Na základě telefonického rozhovoru autorky této práce s profesorem Vladimírem Střelákem (září 2019).

Od roku 1948 byl profesorem Pražské konzervatoře, kde vyučoval harmonii, intonaci a rytmus, též skladbu.

2.2 Pedagogická tvorba

Autorovo pedagogické dílo patří k nejznámější a zároveň k nejvýznamnější tvorbě. Především „Učebnice harmonie“ a „Učebnice intonace a rytmu“ se staly po mnoho let nedílnou součástí výukového materiálu na konzervatořích a vysokých školách s hudebním zaměřením v naší zemi. Dále pak revidoval knihy svých bývalých učitelů (profesora Bořivoje Aima)⁶¹.

V rodinném archivu se dochovala vzpomínka paní profesorky Anny Huječkové z Pražské konzervatoře, která vypovídá o Kofronově práci na učebnici intonace. Překládala mu mnoho pramenů ze zahraniční literatury, z angličtiny, francouzštiny, a dalších materiálů, aby měl srovnání se zahraničními výukovými postupy.⁶²

Učebnice harmonie: patří k nezapomenutelným dílům Jaroslava Kofroně, s kterým se setkal snad každý posluchač konzervatoře či vysoké školy s hudebním zaměřením.

Sám autor v předmluvě píše: „*Měl jsem při práci na této příručce na mysli posloužit zvláště samoukům, amatérům, lidovým muzikantům anebo té části hudebního posluchačstva, která si o věci chce udělat ve stručnosti přehled a probrat aspoň základní principy harmonie v době co nejkratší.*“⁶³

Dílo obsahuje 50 kapitol, které jsou přehledně roztrženy a uspořádané. Prvé tři kapitoly se zabývají výkladem stupnic, intervalů a akordy, pro úplnost jsou zde zařazeny i alterované akordy. Od 4. kapitoly se začíná autor zabývat samotnou harmonií. V prvním vydání měla učebnice harmonie i svou úkolovou část, která se postupně oddělila do pracovního sešitu, který se stal nedílnou součástí tohoto díla. Pracovní sešit obsahuje řadu příkladů a úkolů, které studentům dopomohou danou látku lépe pochopit.⁶⁴

⁶¹ TRATINA, Václav a kol. *Velký slovník osobností vědy a kultury příbramského regionu*. Příbram: Knihovna Jana Drdy, 2001, s. 131.

⁶² KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nepsáno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

⁶³ KOFROŇ, Jaroslav. *Učebnice harmonie*. 1. vydání. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, 1958, s. 5.

⁶⁴ KAŇOVSKÝ, David. *Česká didaktická literatura v oblasti nauky o harmonii v druhé polovině 20. století*. Bakalářská práce. Olomouc: Univerzita Palackého v Olomouci, Filosofická katedra, 2009, s. 49–50.

Cílem této učebnice je získávání základních dovedností v hudebních strukturách, založených na funkční diatonické harmonii, která je tolik důležitá pro vytváření doprovodu lidové písně, analýze skladeb a interpretaci instrumentálních a vokálních skladeb.

Toto oblíbené dílo patří ke „stálícím“ hudební harmonie. Svědčí o tom fakt, že do dnešního dne má již 10. vydání, a zůstává stále bez obsahových a stylistických změn. 1. vydání této učebnice vyšlo v roce 1958 Státním nakladatelstvím krásné literatury, hudby a umění, n. p., kdy vyšlo 5 000 výtisků. Další vydání jsou uvedena v poznámce pod čarou.⁶⁵ V roce 2002 vyšel k této knize i pracovní sešit. K dnešnímu dni je dostupné 1. vydání, které vydalo nakladatelství Editio Bärenreiter Praha 2002, s počtem 113 stran, které jsou zaměřeny na řešení konkrétních úloh z harmonie.⁶⁶

Učebnice intonace: předchůdce dnes známé „Učebnice intonace a rytmu“. Tato učebnice sloužila jako skripta žákům Pražské konzervatoře, kterou v roce 1963 vydal Městský dům osvěty NV hlavního města Prahy a Lidová konzervatoř.⁶⁷ Tato učebnice obsahuje pouze intonační část. Jednotlivé kapitoly se zabývají: přirozenou durovou stupnicí, intonací v basovém klíči, mollovou tóninou, míšením tónin, církevními tóninami, doškálnými čtyřzvuky a pětizvuky, exotickými stupnicemi, diatonickou modulací a chromatikou. Každá kapitola obsahuje řadu podkapitol, kde se daná látka vysvětluje a procvičuje podrobněji.⁶⁸

V soukromé korespondenci je uložen dopis, určený Jaroslavovi od Augustina Koláře, který se k jeho skriptům vyjádřil následovně. Silnou stránku učebnice vidí v jednoduchosti, logických postupech z jednoho intonačního problému do druhého, jasnosti při vysvětlování jednotlivých cvičení, dále v příkladech s pomocnými notami.⁶⁹ Zároveň napsal posudek, který zaslal na Státní hudební vydavatelství, ve kterém učebnici hodnotí a doporučuje k otištění. Shledává učebnici promyšlenou, logickou, protože její autor řeší intonační problémy od nejjednodušších po nejsložitější. Přihlíží k pedagogické zásadě postupnosti a přiměřenosti. Dále ji spatřuje přínosnou svou praktičností, jednoduchostí, oceňuje jasně

⁶⁵ 2. vydání 1961 (4 000 výtisků), 3. vydání 1963 (6 000 výtisků), 4. vydání 1968 (4 000 výtisků), 5. vydání 1978 (5 000 výtisků), 6. vydání 1981, 7. vydání 1984 (10 000 výtisků), 8. vydání 1991 (5 000 výtisků), 9. vydání 1996, 10. vydání 2002. Dohledatelné: Kofron Jaroslav. *NKP* [online]. [cit. 2020-03-30]. Dostupné z: <https://aleph.nkp.cz/F/2L4EDCB8ASFDIMRLFSG4Y6XM5FC95RD5N19NXPF69BS5ARF53V-29772?func=short-jump&jump=000011>

⁶⁶ KOFROŇ, Jaroslav. *Učebnice harmonie: pracovní sešit*. 1. vydání. Praha: Editio Bärenreiter, 2002.

⁶⁷ Skripta jsou dochována v rodinném archivu Leoše Kofroně.

⁶⁸ KOFROŇ, Jaroslav. *Učebnice intonace*. Praha: Městský dům kultury N. V. hlavního města Prahy a Lidová konzervatoř, 1963.

⁶⁹ Parafráze soukromého dopisu, který je uložen v rodinném archivu Leoše Kofroně.

formulované instrukce. Vnímá ji jako vysoce hodnotnou učebnici pro zpěváky i instrumentalisty.⁷⁰

Dále se v soukromé dokumentaci nachází lektorský posudek na tuto učebnici. Bohužel se nedochoval autor tohoto textu. Učebnici bylo vytýkáno, že neobsahuje rytmickou složku. Je důležitý výcvik rytmického citu, schopnost rozpoznání, zapsání i reprodukování komplikovaného rytmu, který je nedílnou součástí výuky intonace, s ohledem na velmi složitou rytmickou fakturu soudobé hudby.⁷¹

Učebnice intonace a rytmu: učebnice je rozšířením Učebnice intonace o tolik vytýkanou a potřebnou rytmickou stránku, kterou se samostatně nepodařilo dochovat. Nová učebnice je koncipována do dvou částí. I. část se zabývá intonací, II. část rytmickou stránkou. Oběma částem je nejprve věnováno úvodní slovo a průpravná cvičení.

Intonační část je rozdělena do devíti základních kapitol, které zůstávají po obsahové stránce stejné jako v Učebnici intonace, která vyšla v podobě skript v roce 1963. Jednotlivé kapitoly se zabývají přirozenou durovou stupnicí, intonací v basovém klíči, mollovou tóninou, míšením tónin, církevními tóninami, doškálnými čtyřzvuky a pětizvuky, exotickými stupnicemi, diatonickou modulací a chromatikou.

Rytmická část se dělí na tři větší kapitoly. Nejrozsáhlejší je první kapitola, která se zabývá základními pojmy rytmické výuky a uvádí řadu rytmických cvičení. Druhá kapitola je zaměřena na dvouhlasá rytmická cvičení. Třetí část se zaměřuje na dvouhlasá rytmická cvičení se složitým rytmem a nepravidelným dělením.

Anotace k této učebnici, jež je uložena v Národní knihovně v Praze, je považována za oblíbenou pedagogickou literaturu a je určena především pro studenty konzervatoře. Dále shledává význam v tom, že se začíná procvičovat vše od úplných začátků a pozvolna. Tudíž může být tato učebnice použita i na základních uměleckých školách v hudební nauce s tím, že se bude z dané látky vybírat pouze její vhodná část a nebude se probírat striktně celá kapitola. Metodické pokyny mají usnadnit učitelovu přípravu, nebo napomoci těm, kteří studují samostatně.⁷²

⁷⁰ Parafráze soukromého dopisu, který je uložen v rodinném archivu Leoše Kofroně.

⁷¹ Parafráze soukromého dopisu, který je uložen v rodinném archivu Leoše Kofroně.

⁷² KOFROŇ, Jaroslav. *Učebnice intonace a rytmu*. 8. vydání (v Editio Bärenreiter vydání 2.). Praha: Editio Bärenreiter, 2002.

Prvé vydání této učebnice vyšlo již po smrti Jaroslava Kofroně, a to v roce 1967. Tehdy tuto publikaci vydalo nakladatelství Praha: Bratislava: Editio Supraphon, 1967.⁷³ Do dnešního dne vyšlo již 8. vydání. Další vydání a počet výtisků přináší poznámka pod čarou.⁷⁴ Důvodem stálého zájmu o tyto učebnice je i to, že řada pedagogů hudebních konzervatoří a vysokých škol, zejména kateder hudební výchovy, se z těchto učebnic vzdělávala, a proto je nadále využívána ve výuce. Do jaké míry zůstávají Kofroňovy učebnice v oblibě, zkoumá následující dotazníkové šetření.

2.3 Výzkumné šetření

2.3.1 Cíl výzkumného šetření

Na počátku šetření jsem si položila několik otázek. Do jaké míry jsou Kofroňovy učebnice používány v dnešní době. Zda opravdu patří mezi stálice pedagogické literatury. Další zamyšlení bylo nad skladatelovou tvorbou. Po utřídění notového materiálu jsem si uvědomila, kolik skladeb a písní napsal, a následovalo několik otázek. Znají pedagogové Kofroně pouze jako autora učebnic, nebo vědí i o jeho tvorbě skladatelské? Která ze skladeb je nejznámější? Ukáže se, že autorova tvorba upadá čím dál více v zapomnění?

Cíle mého šetření:

- 1) Zjistit, zda vyučující na konzervatořích a vysokých školách s hudebním zaměřením (hudební katedry pedagogických fakult) z Kofroňových učebnic čerpali coby studenti a zda je používají ve své pedagogické činnosti.
- 2) Pokud pedagogové z daných učebnic nečerpali a ani je nepoužívají, je dalším cílem dozvědět se, jakou literaturou je nahradili.
- 3) Ujasnit si, do jaké míry je známo skladatelovo dílo a která jeho skladba je nejznámější.

⁷³ KOFROŇ, Jaroslav. *Učebnice intonace a rytmu*. 1. vydání. Praha: Editio Supraphon, 1967.

⁷⁴ 2. vydání 1974 (3 000 výtisků), 3. vydání 1978, 4. vydání 1981 (8 000 výtisků), 5. vydání 1985 (6 000 výtisků), 5. vydání, dotisk 1990 (30 000 výtisků), 6. vydání 1994, 7. vydání 2000, 8. vydání 2002. Dohledatelné: Kofroň Jaroslav. *NKP* [online]. [cit. 2020-03-30]. Dostupné z: <https://aleph.nkp.cz/F/2L4EDCB8ASFDIMRLFSG4Y6XM5FC95RD5N19NXP69BS5ARF53V-29772?func=short-jump&jump=000011>

2.3.2 Metody šetření

V průzkumu jsem využila metodu dotazníkového šetření. Dotazníky obsahovaly 7 otázek. Dvě otázky byly zjišťovací: zde byla pouze potřebná odpověď ANO x NE. Celkem pět otázek bylo doplňovacích: zde měli vyučující možnost odpovědět nejen na otázku, ale mohli vyslovit i svůj názor, postřeh či případné připomínky.

2.3.3 Organizační zajištění

Nejprve jsem dotazník rozeslala pracovníkům sekretariátů konzervatoří s žádostí, zda by jej mohli předat vyučujícím předmětů harmonie a intonace. V průběhu první poloviny října 2019 jsem oslovila všechny konzervatoře v Čechách a na Moravě. Ve druhé polovině října 2019 jsem oslovila pedagogy z vysokých pedagogických škol s hudebním zaměřením. Nejprve jsem dotazník poslala na hudební katedry, ale bohužel se mi nevracely žádné odpovědi, a proto jsem poslala 19 emailů na adresy, které jsem dohledala na stránkách jednotlivých fakult, a dotazník jsem rozeslala konkrétním pedagogům na jejich školní emaily.

2.3.4 Výsledky dotazníkového šetření

Dotazník

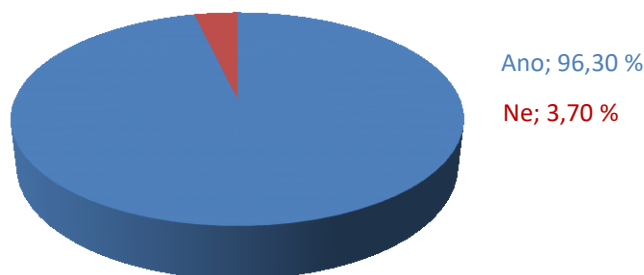
Tento dotazník poslouží pouze k naplnění mých cílů a dopomůže tak osvětlit, jak známé je nejen Kofroňovo dílo pedagogické, ale i skladatelské.

Z množství rozeslaných emailů se mi vrátilo pouze 27 odpovědí. Není to mnoho, a proto jsem se pozastavila i nad tím, co to mohlo zapříčinit. Na dnešních hudebních školách, zejména konzervatořích, učí řada pedagogů ze zahraničí, kteří se s učebnicemi nemuseli setkat, a proto jim můj dotazník nepřišel nikterak zajímavý. Také to mohla způsobit doba, kdy jsou dnes pedagogové zaměstnávání stále větší administrativou. Ať je tomu jakkoliv, mé šetření se opírá o pedagogy, kteří byli ochotni spolupracovat. Dotazníkové šetření nám tedy stoprocentně neukáže oblibu Kofroňových učebnic, ale pomůže nám alespoň nahlédnout, zda jsou i po 70 letech svého trvání na trhu stále žádané a potřebné.

Vyhodnocení dotazníku:

1. První otázka se zabývá zjištěním, zda se dnešní pedagogové při svém studiu setkali s učebnicemi: „**Setkal/a jste se při svém studiu s učebnicemi pana Jaroslava Kofroně?**“

Graf č. 1 Setkání s Kofroňovými učebnicemi při studiu

Jak ukazuje graf, z 27 odpovědí je 26 odpovědí kladných, pouze jedna je záporná. Ať už čerpali pouze z této učebnice nebo i další literatury, je tedy namístě se domnívat, že učebnice byly nedílnou součástí každého studenta konzervatoře a vysoké školy s hudebním zaměřením.

2. Druhou otázkou jsem sledovala jaké další materiály vyučující coby studenti, používali: „**Pokud ne, jaké učebnice jste při studiu používal/a?**“

Nejčastější odpovědí bylo, že jako studenti studovali z Kofroňových učebnic a vedle toho sahal i po další dostupné literatuře nebo pracovali pouze s učebnicí harmonie.

- Používali pouze Kofroňovy učebnice (12x),
- Používali Kofroňovy učebnice + další literaturu (14x),
- Nepoužívali žádnou Kofroňovu literaturu (1x).

Učebnice, které byly používány vedle Kofroňových, jsou chronologicky seřazeny podle oblíbenosti.

- 1) Zdeněk Hůla: Nauka o harmonii (3x),
- 2) Otakar Šína: Harmonie (3x),
- 3) Metod Doležil: Intonace (2x),
- 4) Jaroslav Poš: Intonace a rytmus (1x),

- 5) Jiří Kolář: Intonace (skripta) (1x),
- 6) Vladimír Tichý: Harmonicky slyšet a myslet (1x),
- 7) Karel Janeček: Harmonie rozbořem, Základy moderní harmonie (1x),
- 8) Diether de la Motte: Harmonielehre (1x),
- 9) H. Grabner: Die wichtigsten Regeln des funktionellen Tonsatz (1x).

Citace příchozích odpovědí:

„Jiné učebnice jsem nepoužíval.“

„Kofroně jsem pro harmonii používal vedle dalších učebnic.“

„Setkala jsem se pouze s učebnicí harmonie. Intonaci jsme dělali od Metoda Doležila.“

„Sám jsem studoval harmonii a kontrapunkt z učebnic Zdeňka Hůly, Otakara Šína a Jeppesena.“

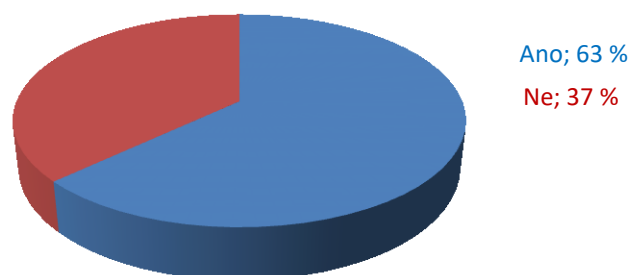
„Otakar Šína, Antonín Modr, Zdeněk Hůla, Diether de la Motte – Harmonielehre, H. Grabner – Die wichtigsten Regeln des Funktionellen Tonsatz.“

Je zřejmé, že již v minulých letech vedle Kofroňových učebnic sahali pedagogové k další dostupné literatuře. Z šetření vyplývá, že se neučilo pouze podle jedné učebnice, ale volily se různé varianty, dle potřeb učitelů a žáků. Také stojí na místě otázka, kde se vzala zahraniční literatura. Je to doklad o zahraničních pedagogích?

3. Třetí otázkou jsem sledovala, do jaké míry ještě dnes pedagogové využívají Kofroňovy učebnice: **„Učíte podle učebnic pana Jaroslava Kofroně?“**

Možná je s podivem, že z 27 došlých odpovědí je stále 17 vyučujících, kteří učebnice stále používají, 10 vyučujících používá především jinou literaturu (Kladením následujících otázek jsem zjistila, že pedagogové, kteří nemají Kofroňovy učebnice jako hlavní materiál, je využívají jako inspirační zdroj, nebo si vybírají kapitoly, které považují za potřebné).

Graf č. 2 Využití Kofroňových učebnic v dnešní době

4. Čtvrtou otázkou jsem své šetření chtěla doplnit zjištěním, o jakou literaturu je dnes zájem: „**Používáte jinou literaturu?**“

Díla jsou opět seřazena podle oblíbenosti:

- 1) Vladimír Tichý: Harmonicky myslet a slyšet (7x),
- 2) Zdeněk Hůla: Nauka o harmonii (6x),
- 3) **Učí pouze podle učebnic Jaroslava Kofroně (5x),**
- 4) Jaroslav Poš: Nová intonace (4x),
- 5) **Svou vlastní (4x),**
- 6) Karel Janeček: Harmonie rozborem (2x),
- 7) Otakar Šína: Harmonie (2x),
- 8) Antonín Modr: Harmonie v otázkách a odpovědích (2x).

Další učebnice zazněly vždy pouze v jedné odpovědi:

- 1) Milan Svoboda: Jazzová harmonie,
- 2) František Spilka: Intonace,
- 3) Ladislav Daniel: Intonační cvičení,
- 4) Grossman: Sluchová analýza,
- 5) N. A. Rimskij Korsakov: Praktická učebnice,
- 6) David Lucas Burge,
- 7) Frank Sikora: Neue Jazz Harmonielehre.

Z dosažených odpovědí 5 pedagogů odpovědělo, že učí podle učebnic Jaroslava Kofroně. Šetření ukazuje, že čím dál více pedagogů nesahá pouze po jedné učebnici, ale volí různé kombinace učebnic, podle svého uvážení a potřeb studentů. Používají i svá vlastní cvičení, která pomohou žákům vyřešit jejich problém, ať už v oblasti intonace a rytmu či harmonie. Opět toto tvrzení doložím citacemi z došlých odpovědí:

„Používám Harmonii od Jaroslava Kofroně jen doplňkově – na nějaké příklady. Jinak používám, své zápisky na základě učebnice Otakara Šína. Občas vezmu do ruky i Harmonii od Zdeňka Hůly. Intonaci používám od Metoda Doležila.“

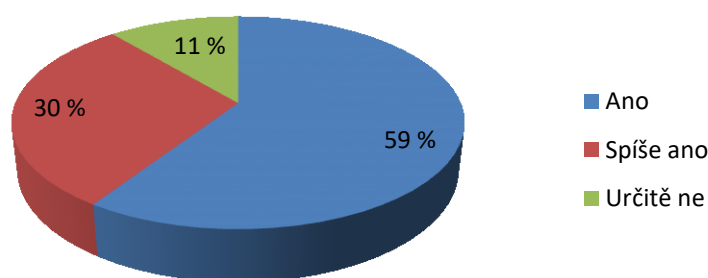
„Vlastní výukové materiály. Dále například: Vladimír Tichý: Harmonicky slyšet, harmonicky myslet. Zdeněk Hůla: Nauka o harmonii. Frank Sikora: Neue Jazz Harmonielehre.“

„Jaroslav Poš: Intonace a rytmus + vlastní výukové materiály.“

„Svou vlastní.“

5. Následující otázka byla zaměřena na přínosnost a srozumitelnost učebnic dnešním studentům: **„Shledáváte učebnice pana Jaroslava Kofroně přínosné a srozumitelné dnešním studentům?“**

Graf č. 3 Přínos Kofroňových učebnic v dnešní době.

Po dokončení šetření vypadá stav následovně: 16 pedagogů učebnicím stále přeje, 8 pedagogů považují učebnice za přínosné, ale doba již pokročila, a tak jim tam samozřejmě chybí hudba soudobá a popová. Pouze 3 pedagogové považují tyto učebnice za zcela zastaralé. Přikládám několik citací odpovědí:

„Ano. Ve srovnání s ostatními jedna z nejsrozumitelnějších.“

„Harmonie je určitě přínosná, naprosto srozumitelná jako základ klasicko-romantické Harmonie.“

„Používám jeho Nauku o harmonii, je stručná, pedantská a snadno dostupná.“

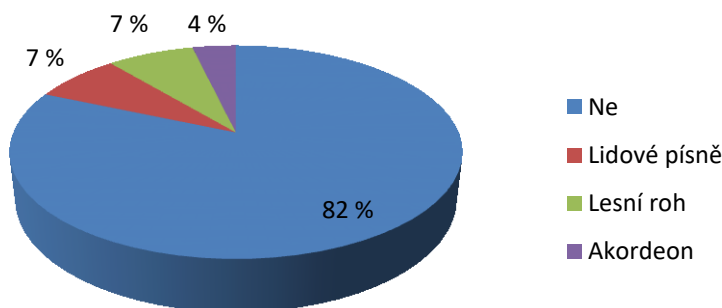
„Ano, je stále srozumitelná, ale některé příklady (např. nápěvky) předpokládají znalosti písní, které dnešní generace studentů již nezná.“

„Učebnice harmonie V. Tichého je zpracována moderněji, je terminologicky přesnější, seznamuje s harmonickými jevy v hudbě 20. století, což Kofroňova učebnice nezahrnuje.“

6. Následující otázku jsem zaměřila na autorovo skladatelské dílo: **„Znáte nějaká další díla, skladby Jaroslava Kofroně?“**

Jak ukazuje graf, Kofroňovo dílo není téměř vůbec známé. Pokud vůbec mohu z daného grafu hodnotit, mezi nejznámější skladby patří „Sonatina pro lesní roh“, která patří k hraným skladbám na konzervatořích, Furiant ze „Suity“ pro akordeon a několik úprav lidových písní.

Graf č. 4 Znalost Kofroňovy skladatelské tvorby

Citace odpovědí:

„Sborové úpravy lidových písní.“

„Sonatinu pro lesní roh.“

„Furiant pro akordeon.“

„Kompozice Jaroslava Kofroně bohužel neznám.“

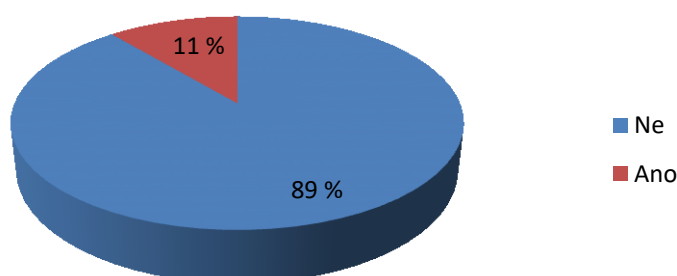
Pokud srovnám graf s vlastním hledáním a objevováním skladeb, potvrzuje se, že Sonatina pro lesní roh a Furiant pro akordeon skutečně patří ke stěžejním dílům Jaroslava Kofroně.

Najdeme je nejen v notových záznamech, ale také jsou k poslechu na CD a internetových odkazech.

7. Poslední **otázka** směřovala k poslechu skladeb Jaroslava Kofroně: „**Slyšel/a jste nějakou skladbu pana Jaroslava Kofroně v rádiu, na koncertě?**“

Nejčastěji jsou skladby slyšeny na konzervatoři nebo na koncertech, kde zní především „Furiant“ z akordeonové Suity, „Sonatina pro lesní roh“ a již málo jsou známé „Úpravy lidových písní“.

Graf č. 5 Znalost Kofroňových skladeb

Citace odpovědí:

„Sborové úpravy lidových písní – na koncertě.“

„Hraje se na konzervatoři.“

2.3.5 Závěry z výzkumného šetření

- 1) Prvním cílem bylo zjištění, zda vyučující čerpali z Kofroňových učebnic coby studenti a zda z nich stále učí.

Z výpovědí pedagogů, kteří se podíleli na mém výzkumu, vyplývá, že téměř každý pedagog studoval z Kofroňových učebnic nebo je alespoň ve svém studiu používal jako doprovodnou literaturu. V dnešní době se pedagogové, větší či menší mírou, nadále opírají o zmíněné učebnice, které považují za srozumitelné, přehledné, s řadou názorných ukázek. Pedagogové je využívají vedle řady další dostupné literatury. Některým pedagogům vyhovují rytmická cvičení, jiným intonační cvičení, jiní je považují za inspirativní ke svým vlastním materiálům. Vzhledem

k počtu vydání je patrná obliba těchto učebnic, ke kterým přibyl ještě pracovní sešit s příklady z harmonie.

- 2) Druhým cílem bylo zjištění, kterou literaturou byly Kofroňovy učebnice nahrazeny. Z odpovědí je zřejmé, že mnoho pedagogů nepoužívá striktně jednu učebnici, ale kombinují více učebnic dohromady. V několika případech je viditelná obliba pouze jedné Kofroňovy publikace, např. používá se pouze Učebnice harmonie nebo Učebnice intonace a rytmu, v několika případech pouze rytmická cvičení. Záleží na každém pedagogovi, pro jakou učebnici se rozhodne. Jedním z důvodů, proč se Učebnice harmonie používá méně, je fakt, že dnešní doba si žádá i hudbu soudobou a populární.

Z výsledků je patrné, že se do popředí dostává učebnice Vladimíra Tichého: Harmonicky myslet a slyšet.

- 3) Třetím cílem bylo zjištění, do jaké míry je známo skladatelovo dílo, a která skladba či skladby patří mezi nejznámější. Z šetření vyplývá, že nejznámějším dílem Jaroslava Kofroně jsou již zmíněné učebnice. Jeho skladatelská tvorba nepatří mezi známou a řada dotázaných pedagogů vůbec netušila, že vedle práce na pedagogické literatuře také komponoval. Z výsledků mého šetření je zřejmé, že mezi nejznámější skladbu patří Sonatina pro lesní roh, která je hrána na konzervatořích, dále Furiant, který je čtvrtou částí Suity pro akordeon, která se hraje na základních uměleckých školách. Několik pedagogů si vzpomíná na písňovou tvorbu, ale jednotlivé písně již známé nejsou.

Domnívám se, že mé šetření prokázalo, že učebnice pana Jaroslava Kofroně, a to jak Učebnice harmonie, tak i Učebnice intonace a rytmu, jsou stále žádoucí. Oproti tomu jeho skladatelské dílo, které je vskutku velice obsáhlé, upadá v úplné zapomnění.

2.4. Vzpomínky bývalých žáků a přátel Jaroslava Kofroně

Dnes je již těžké dohledat Kofroňovy žáky a udělat s nimi rozhovor. Někteří už bohužel nejsou mezi námi, jiným to nedovoluje jejich zdravotní stav. Mé bádání tudíž patřilo internetovému odkazu a záznamům v rodinném archivu, které sesbíral Stanislav Kofroň po Jaroslavově náhlém odchodu.

František Xaver Thuri (29. duben 1939–22. duben 2019)

Přezdívaný též „poslední barokní skladatel“. Skladbu studoval u Jaroslava Kofroně. Od roku 1963 působil jako hobojista v Československém rozhlasu. Od roku 1965 byl dramaturgem, hobojistou a cembalistou v Pražském komorním orchestru. Od roku 1977 působil jako profesor hry na hoboje na Pražské konzervatoři.⁷⁵

František Živný (5. únor 1927–30. prosinec 2006)

Hudební skladatel. Skladbu studoval na Pražské konzervatoři u Jaroslava Kofroně.⁷⁶

Bayerle Pavel (31. březen 1925–16. říjen 1971)

Trumpetista, dirigent, skladatel, aranžér. Studoval skladbu u Kofroně soukromě.⁷⁷

Antonín Tichý (25. březen 1898–10. březen 1971)

Dirigent, hudební skladatel. Od roku 1960 studoval hudební formy soukromě u profesora Jaroslava Kofroně.⁷⁸

Karel Vejvoda (*1. února 1929)

Jazzový kontrabasista, pianista, skladatel a pedagog.⁷⁹ U Kofroně studoval intonaci.

Prof. Jan Hecl (29. květen 1929–25. únor 2000)

Flétnista, sólový i komorní hráč, od roku 1968 člen Pražského dechového kvinteta.⁸⁰ Studoval u něho harmonii, intonaci. Výuku profesora Kofroně považoval za velice názornou a zajímavou. Hodiny byly naplněny řadou ukázek, které uměl žákům vysvětlit a předvést. Kofroně patřil mezi skromné, ale náročné a nesmírně pracovitě pedagogy.⁸¹

⁷⁵ PROKOP, Radek. *Zemřel poslední „barokní skladatel“ František Xaver Thuri* [online]. 2013 [cit. 2020-03-27]. Dostupné z: <https://www.ceskesbory.cz/01-01-clanek.php?id=3030>

⁷⁶ František Živný. In: *Wikipedie: otevřená encyklopedie* [online]. St. Petersburg (Florida): Wikipedia Foundation, 2001-, strana naposledy edit. 2008-03-12 [online]. [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: https://cs.wikipedia.org/wiki/Franti%C5%A1ek_%C5%BDivn%C3%BD

⁷⁷ Bayerle Pavel. In: *Biografický slovník* [online]. [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: http://biography.hiu.cas.cz/Personal/index.php/BAYERLE_Pavel_31.3.1925-16.10.1971

⁷⁸ Senior PRIX: Ocenění umělci za rok 2013. In: *Nadace život umělce* [online]. Praha [cit. 2020-04-04]. Dostupné z: http://www.nadace-zivot-umelce.cz/wp-content/uploads/2014/02/Bulletin_Senior_Prix_oceneni_2013.pdf

⁷⁹ Vejvoda Karel. In: *Karel Velebný* [online]. [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: <https://karelvelebny.cz/karel-vejvoda/>

⁸⁰ Hecl Jan. In: *Encyklopedie vševěd* [online]. [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: <https://encyklopedie.vseved.cz/Hecl>

⁸¹ KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nепublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

Později spolu vyučovali na konzervatoři a hráli v Komorním sdružení profesorů konzervatoře.

Otakar Tvrdý (*1933)

Profesor pardubické konzervatoře, vyučoval hru na lesní roh a působil jako hornista v České filharmonii. Byl žákem Jaroslava Kofroně pouze jeden rok a po letech s ním působil v profesorském sboru. Viděl v Kofroňovy výtečného pedagoga harmonie, který dokázal inspirovat žáky k přípravě na vyučování. Jeho přísnost se vyplatila. Tvrdý vzpomíná na jeho výborně propracovanou látku i metody.⁸²

Prof. Josef Svejkský (26. listopad 1938–24. květen 2009)

Trumpetista, hudební pedagog, skladatel.⁸³ Vzpomínal na výuku harmonie, kdy v nich profesor Kofroň pěstoval vědomí, že hudba je krásná, ale také nesmírně náročná, vyžaduje nesmírné píle, má-li se člověk, i nadaný, vypracovat na profesionální úroveň.⁸⁴

Členové kvarteta lesních rohů – Jiří Štefan, Otakar Tvrdý, Jiří Příhoda, Štrunc

Všichni jsou Kofroňovými žáky, vzpomínají na pana profesora s úctou. Studenti měli různé studentské nápady, jak se vyhnout pořádné práci, ale u Kofroně se to nedalo. Byl sice ke studentským výstřelkům tolerantní, ale vyžadoval pracovitost a poctivost. Studenti brzy poznali, že se nic ošidit nedá.⁸⁵

Václav Hoza (1. listopad 1929–16. duben 2015)

Tubista. Dlouholetý člen orchestru České filharmonie, člen komorního sdružení Harmonie Českých filharmoniků a souboru Pražských žesťových sólistů. Profesor Pražské konzervatoře. Hoza vzpomíná na výuku intonace, kdy po nich Kofroň důsledně vyžadoval používání solmizačních slabik.⁸⁶

⁸² KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nепublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

⁸³ Svejkský Josef. In: *Český hudební slovník* [online]. [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: https://www.ceskyhudebnislovník.cz/slovník/index.php?option=com_mdictionary&task=record.record_detail&id=1001091

⁸⁴ KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nепublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

⁸⁵ KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nепublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

⁸⁶ KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nепublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

Václav Mazáček (*1945)

Tympanista, člen České filharmonie. V současné době profesorem Akademie múzických umění v Praze.

Ivan Štraus (*13. únor 1937)

Český houslista. V současné době profesor Akademie múzických umění v Praze. Laureát houslové soutěže Pražského jara (I. cena 1964). Cena Isayovy nadace v Bruselu.⁸⁷ U Kofroně studoval jeden rok intonaci. Dodnes považuje jeho Učebnici intonace a rytmu za použitelnou a pedagogicky velmi přínosnou.⁸⁸

Miroslav Váchala

Hornista. V rodinném archivu je dochována jeho vzpomínka. „*První setkání s panem profesorem na konzervatoři bylo nezapomenutelné. Pozdravil, představil se, vyjmenoval předměty, které nás bude vyučovat (harmonie, intonace) a vybědl jednoho spolužáka ke klavíru. Měl zahrát co nejsložitější disonantní akord. Student zabořil prsty i lokty do nástroje, při kterém se ozvala směs tónů. Pan profesor vyjmenoval všechny tóny, které student zahrál. Tak začala první společná výuka.*“⁸⁹

Z dalších studentů Jaroslava Kofroně jmenujme ještě některé další osobnosti: Ladislav Balek (kontrabas) – FOK Praha, Jaroslav Hilbert (lesní roh), Pravoslav Kohout (housle), Jiří Macek (lesní roh) – člen České filharmonie. Věnceslava Hrubá-Freiberger (operní pěvkyně), Jan Tausinger (skladatel, dirigent), Jindřich Praveček (pedagog, dirigent, skladatel),⁹⁰ Jiří Kotouč (pěvecký pedagog). Stanislava Součková (operní pěvkyně) – sólistka opery v Českých Budějovicích.

PhDr. Miroslav Střelák (*1934)

Nebyl přímým žákem Jaroslava Kofroně, ale vzpomíná na něj s pokorou a respektem. Při rozhovoru mi sdělil jména kolegů, kteří u profesora Kofroně studovali. Byl jím Jan Novotný (klavír), Milan Zelenka (kytara, profesorem na HAMU), Lubomír Malý (viola,

⁸⁷ ČERNUŠÁK, Gracian, Bohumír ŠTĚDRONĚ a Zdenko NOVÁČEK, ed. *Československý hudební slovník osob a institucí*. Praha: Státní hudební nakladatelství, 1965., M-Z, svazek druhý.

⁸⁸ Na základě emailové komunikace autorky této práce s profesorem Ivanem Štrausem (březen 2020).

⁸⁹ KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nепublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

⁹⁰ KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nепublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

profesor na HAMU), Ivan Štraus (housle, profesor na HAMU), František Pišinger (violoncello).⁹¹

Mezi studenty Jaroslava Kofroně nebyli pouze žáci z konzervatoře, ale i řada vojenských kapelníků, které školil.

Vzpomínky kapelníků a členů bývalých posádkových hudeb:

Jan Zíma (*19. února 1937)

Vojenský kapelník a inspektor pplk. v. v. Zavzpomínal na Kofroně k jeho nedožitým 82. narozeninám ve Zpravodaji v Klubu absolventů Vojenské konzervatoře. Mezi Kofroněvy žáky patřili i vojenští hudebníci a dirigenti. Mají ho stále v paměti jako náročného pedagoga se vzácnými lidskými vlastnostmi. K dosažení profesionality v hudbě jim byl osobním příkladem.⁹²

Jaroslav Mrštík

Studoval u Kofroně harmonii na Pražské konzervatoři. Ve vzpomínkách poukazuje, že na vojenské konzervatoři vyučuje harmonii dle pana profesora.⁹³

Václav Hálek (17. březen 1937–10. září 2014)

Hudební skladatel. V rozhovoru se Stanislavem Kofroněm, zavzpomínal pan Hálek na pana Jaroslava takto: „*Jsem také žákem pana profesora Jaroslava Kofroně, výtečného člověka, výborného muzikanta. Hodně nás toho naučil.*“⁹⁴

Rudolf Rydval (24. ledna 1940–2. května 2011)

Kapelníkem Hudby Pohraniční stráže OSH. Docházel na soukromé hodiny. Podle písemného záznamu tohoto rozhovoru měl mít Kofroně rozpracovanou Učebnici kontrapunktu.

⁹¹ Na základě telefonního rozhovoru autorky této práce s Miroslavem Střelákem (září 2019). Emailová komunikace s profesorem Lubomírem Malým a Milanem Zelenkou se nezdařila.

⁹² ZÍMA, Jan. *Klub absolventů Vojenské konzervatoře-VHŠ* [online]. Praha: Rada klubu, 2002, (73), 12 [cit. 2020-03-27]. Dostupné z: http://kavk.cz/online_zpravodaj.html

⁹³ KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nepublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

⁹⁴ KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nepublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

Vzpomínky z řad spolužáků, pedagogů, přátel

Dr. Jarmila Vrchotová–Pátová (29. duben 1926–28. listopad 2012)

Česká pedagožka zpěvu. Od roku 1959 vedoucí Kabinetu hudební výchovy na ÚDSU na UK. Psala odborné stati pro pěvecké soubory. Četná je také její teoretická práce v řadě různých časopisů. Hodnotná je i její koncertní činnost.⁹⁵ Spolužačka a později kolegyně pedagogického sboru Pražské konzervatoře.

Zlata Fořtová

Dělali spolu výchovné koncerty na Bertramce.⁹⁶

Ludmila Melkusová

V roce 1960 se sešli na Pražské konzervatoři v pedagogickém sboru.⁹⁷

⁹⁵ ČERNUŠÁK, Gracian, Bohumír ŠTĚDRŮŇ a Zdenko NOVÁČEK, ed. *Československý hudební slovník osob a institucí*. Praha: Státní hudební nakladatelství, 1965, M-Z, svazek druhý.

⁹⁶ KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nепublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

⁹⁷ KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nепublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

3 Skladatelská tvorba Jaroslava Kofroně

Tvorba Jaroslava Kofroně je velmi bohatá. Jeho díla byla ovlivněna především dechovou hudbou, ke které ho vedl jeho otec Stanislav Kofroň, dále vojenskou hudbou: školil kapelníky vojenských posádkových hudeb, spolupracoval se závodem pro výrobu hudebních nástrojů Amati v Kraslicích a byl poradcem jejich hudby.⁹⁸ Řada skladeb je nahrána Českým rozhlasem a uložena v tamějším archivu.⁹⁹ Autorova tvorba byla značně ovlivněna hrou na lesní roh v Příbramské filharmonii, pro který napsal řadu sólových skladeb. I přesto, že psal instrumentální skladby, zejména pro lesní roh, napsal i několik skladeb pro housle, klavír, akordeon, ale také harfu. Dále se jeho tvorba zaměřuje na taneční i jazzové skladby pro orchestr, skladby pro smyčcový nebo symfonický orchestr, komorní soubory (dechové kvinteto, klavírní trio), koncertní skladby a pochody pro dechovou hudbu, scénickou hudbu (ke krátkým filmům, rozhlasovým a divadelním hrám), neopomněl ani dětskou tvorbu, ať už v podobě dětských písní nebo skladbiček pro lesní roh a klavír. Mezi jeho největší zálibu patřilo především sbírání a upravování písní. Řadu z nich upravil pro konkrétní tělesa, zejména pro pěvecké sbory: Příbramský dětský sbor, Benešovský dívčí sbor, Národopisný soubor „Krkonoš“.

Kofroňova tvorba je vskutku velmi obsáhlá, přesto není známá a řada děl na své znovuobjevení teprve čeká. Všechno dílo se nepodařilo dochovat. Řada skladeb byla věnována konkrétním osobám, a tudíž byla těžko dohledatelná. V následujících podkapitolách přiblížím tvorbu, která je stále dochována v rodinném archivu Leoše Kofroně. Je těžké dohledat, kde a kdy měla skladba premiéru nebo pro jakou příležitost ji Kofroň napsal, budou zde tedy uvedeny informace, které se podařilo dohledat; rok vzniku, kde a kdy skladba zazněla, dostupné hudebniny a nahrávky v archivech a knihovnách. Přehled celé autorovy tvorby je uveden v příloze č. 4.

V roce 1959 byla Kofroňovi udělena 1. cena za tři písně, od Povereníctva školstva a kultúry v Bratislavě: Valčík o setkání, Píseň přátelství a Podej mi svou dlaň.¹⁰⁰

⁹⁸ KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nепublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

⁹⁹ Skladby nahrané posádkovou hudbou najdete u jednotlivých skladeb.

¹⁰⁰ *Slovenské noviny: Smena*. XII.(182). Ostatní údaje nedostupné. Novinový výstřížek, uložený v rodinném archivu Leoše Kofroně.

3.1 Instrumentální hudba

Instrumentální hudba Jaroslava Kofroně zahrnuje především hudbu orchestrální, dechovou, komorní, a to zejména pro dechová kvinteta v ustáleném obsazení lesní roh, příčná flétna, hoboj, klarinet, fagot, dále pak dua, tria, kvarteta různého obsazení, skladby pro sólový nástroj s doprovodem klavíru nebo orchestru. V mnohých případech jsou skladby určeny jak pro hudbu dechovou, tak pro hudbu komorní.

3.1.1 Orchesterální a dechová hudba

Orchesterální tvorba obsahuje 13 skladeb pro smyčcový nebo symfonický orchestr, 16 tanečních i jazzových skladeb pro orchestr. Dechová hudba čítá na 18 skladeb a pochodů pro dechovou hudbu, 4 smuteční pochody pro dechový orchestr.

3.1.1.1 Orchesterální tvorba

Serenáda (1943) – pro symfonický orchestr

Tato skladba vznikla ještě v době Jaroslavových studií. Premiéru měla v Sedlčanech a uvedl ji orchestr „Suk“. Později byla také upravena pro komorní obsazení (2 housle, violoncello a klavír) a sólový klavír. V podání malého orchestru zazněla skladba v podání Příbramské filharmonie 20. listopadu 1975.¹⁰¹

Radostná předehra (1956) – pro velký symfonický orchestr

Skladba byla věnována Příbramské filharmonii k 50. výročí jejího založení a zazněla 5. července 1958.¹⁰²

Passo doble (1958) 1'54 – pro velký orchestr

Skladba pro velký orchestr. V roce 1965 byla natočena Československým rozhlasem, pro který ji nahrála Vojenská dechová hudba plzeňské posádky, dirigent: Stanislav Horák.¹⁰³

Orlík – kvapík

Skladba pro orchestr, později upravena pro klavír.

¹⁰¹ *Kronika Příbramské filharmonie*. Příbram: Archiv Příbramské filharmonie. Nепublikováno. s. 273.

¹⁰² *Kronika Příbramské filharmonie*. Příbram: Archiv Příbramské filharmonie. Nепublikováno. s. 202.

¹⁰³ Nahrávka uložena v archivu Českého rozhlasu: CR.HKP.1990.16785.

3.1.1.2 Skladby pro sólový nástroj s orchestrem

Skladeb pro sólový nástroj s orchestrem není mnoho. Podle dochovaných informací jsou pouze tři a patří pouze lesnímu rohu. V rodinném archivu jsou dochována dvě díla. Variační rondo a Vzpomínka.

Variační rondo (1953) – pro lesní roh a smyčcový orchestr

Variace na motivy české národní písně „Já nechci žádného“. Hráno na vzpomínkovém večeru v Krásné Hoře dne 13. prosince 1996.

Vzpomínka – pro lesní roh a smyčcový orchestr

Skladba zazněla 13. prosince 1982 v podání Příbramské filharmonie, sólový part zahrál Jiří Lisý, žák Jaroslava Kofroně.¹⁰⁴ Mimo jiné zazněla také 1. prosince 1996 na Malé scéně Divadla v Příbrami v podání Příbramské filharmonie a Blanky Vojtíškové, která zahrála sólový part lesního rohu. Koncert se konal k 30. výročí skladatelova úmrtí.¹⁰⁵

3.1.1.3 Dechová hudba

Cesta ke hrobu (1942) – smuteční pochod pro dechovou hudbu

Vydalo SNKLHU, Praha, Edice dechová hudba 269.¹⁰⁶

Poslední chvíle (1942) – smuteční pochod pro dechovou hudbu

Vydáno tiskem

Rozloučení (1944) – smuteční pochod pro dechovou hudbu

Vydalo SNKLHU, Praha, Edice dechová hudba 269.

Pochod mládeže (1948)

Skladba byla napsána v Příbrami v březnu 1948 pro dechovou hudbu, ale také pro velký orchestr. V roce 1948 získal touto skladbou 1. cenu STM.¹⁰⁷

¹⁰⁴ Dochováno v rodinném archivu Leoše Kofroně.

¹⁰⁵ *Kronika Příbramské filharmonie*. Příbram: Archiv Příbramské filharmonie. Nепublikováno. s. 347.

¹⁰⁶ KOFROŇ, Jaroslav. *Cesta ke hrobu: smuteční pochod* [hudebnina]. Praha: SNKLHU, 1959, 22 s. Dechová hudba; 269. Dostupné z: https://aleph.nkp.cz/F/?func=direct&doc_number=001943242&local_base=NKC.

¹⁰⁷ ČERNUŠÁK, Gracian, Bohumír ŠTĚDRŮŇ a Zdenko NOVÁČEK, ed. *Československý hudební slovník osob a institucí*. Praha: Státní hudební nakladatelství, 1965, A-L, svazek první, s. 691.

Karnevalový valčík (1952) 4'48

Byl napsán pro estrádní soubor, ale také pro sólový klavír. Nahráno Vojenskou hudbou Tábor, dirigent: Antonín Bluma.¹⁰⁸

Zasněžená cesta (28. února 1952) – slowfox

Skladba byla nahrána Československým rozhlasem, páska 9907, aranž – Josef Sládek.¹⁰⁹

Vletická polka (1953)

Tuto skladbu věnoval svému rodnému kraji.¹¹⁰ Skladba je psána pro dechový orchestr, ale také v úpravě pro housle, violu a klavír.¹¹¹

Sedlčanská mazurka (1955) 3'06

Tuto skladbu věnoval svému rodnému kraji.¹¹² Nahrána Posádkovou hudbou Tábor, dirigent: Miloslav Slepíčka.¹¹³

Růžová serenáda (1956) – slowfox

Skladba pro estrádní soubor.

Chvilé štěstí (1956) – waltz

Skladba byla napsána pro estrádní soubor, ale také v úpravě pro dva klavíry.

Selanka (13. září 1958) 5'06 – pro dechový orchestr

Skladba byla upravena též pro klavír. Skladbu v Československém rozhlase nahrála roku 1987 Posádková hudba Praha, dirigent: Jaroslav Zeman.¹¹⁴

Staročeská šotyška (1959)

Skladba byla napsána v Sedlčanech pro dechový orchestr.

¹⁰⁸ Nahrávka uložena v archivu Českého rozhlasu: CR.HRE.1900.1200/01.

¹⁰⁹ Poznámka v originálním notovém zápise: Jaroslava Kofroně. Dochováno v rodinném archivu Leoše Kofroně.

¹¹⁰ KOFROŇ, Stanislav. Dochované vzpomínky bývalého kronikáře pana Stanislava Kofroně (z roku 2009). *Zpravodaj města Krásná Hora*. Krásná Hora, 2012, (2), nečíslováno.

¹¹¹ Dochováno v rodinném archivu Leoše Kofroně.

¹¹² KOFROŇ, Stanislav. Dochované vzpomínky bývalého kronikáře pana Stanislava Kofroně (z roku 2009). *Zpravodaj města Krásná Hora*. Krásná Hora, 2012, (2), nečíslováno.

¹¹³ Nahrávka uložena v archivu Českého rozhlasu: CB.HRE.1900.1081/01.

¹¹⁴ Nahrávka uložena v archivu Českého rozhlasu: CR.HKP.1990.28524.

Setkání na Strahově (1960) 4'24 – pochod pro dechový orchestr

Jak už sám název napovídá, tato skladba byla věnována spartakiádě. Skladba byla uvedena 26. února 1961 v Lucerně, kde zazněla nová díla pro dechové orchestry.¹¹⁵ Nahrána Posádkovou hudbou Tábor, dirigent: Antonín Bluma.¹¹⁶

Slavnostní znělka k III. celostátní spartakiádě

Znělka o trvání 20 vteřin pro dechové obsazení 4 trubky, 3 lesní rohy, 3 pozouny, tuba, činel, tympány.¹¹⁷

Škádlivé pozouny (1966) – skladba pro 4 pozouny a dechový orchestr

Tato skladba byla dokončena v Sedlci 30. dubna 1966, necelé tři měsíce před jeho předčasnou smrtí. Skladbu upravil Jindřich Praveček. Skladbu vydalo ÚDLUT, signatura (II D 513); 7. prosince 1966, krátce po autorově smrti byla nahrána orchestrem Amati Kraslice, uloženo v archivu Českého rozhlasu pod číslem: PN.HUD.1966.120/01.¹¹⁸ Roku 1980 byla skladba natočena Ústřední hudbou Federálního ministerstva vnitra, dirigent: Stanislav Horák.¹¹⁹

3.1.2 Komorní tvorba

Komorní hudba je nejvíce zastoupena ve skladbách pro dechový kvintet, pro klavírní trio, dále je zde tvorba pro dva akordeony, dvě harfy, ale také tria a kvarteta lesních rohů.

3.1.2.1 Dechové kvintety

Soubor 5 koncertních polek pro dechový kvintet

Pro obsazení příčná flétna, hoboj, klarinet, lesní roh a fagot.

1. Z mého mládí (1943)
2. Na venkově (1966) – později upraveno pro orchestr¹²⁰
3. Sousedská (1952) – tato skladba byla napsána nejen pro dechové kvinteto, ale také pro estrádní orchestr

¹¹⁵ Dochováno v rodinném archivu Leoše Kofroně.

¹¹⁶ Nahrávka uložena v archivu Českého rozhlasu: CB.HRE.1900.1151/01.

¹¹⁷ Dochováno v rodinném archivu Leoše Kofroně.

¹¹⁸ Nahrávka uložena v archivu Českého rozhlasu: PN.HUD.1966.120/01.

¹¹⁹ Nahrávka uložena v archivu Českého rozhlasu: CR.HKP.1990.19877.

¹²⁰ Notový materiál uložen v archivu Českého rozhlasu pod sign. I M 5672.

4. Josefinka (1952) – tato skladba byla upravena i pro estrádní orchestr, dechovou hudbu, pro dva klavíry; skladbu věnoval své mamince¹²¹

5. Furiant (1952)

Poděbradská polka (1960) – pro dechové kvinteto

Vydal Supraphon r. 1962, LP s názvem „Dechová hudba/Jindřich Bauer/Janinka tančí.“¹²²

Vydal Supraphon r. 1963, LP s názvem „Dechová hudba/Jindřich Bauer/Slavonická polka.“¹²³

Krásnohorský valčík (1964)

Skladba psána pro dechové kvinteto. Tuto skladbu věnoval Jaroslav Kofroň svému rodnému kraji,¹²⁴ zaznamenáno i v měsíčníku města Sedle-Prčice „Náš domov“, vydáno červenec/srpen, č. 315, s. 16. Skladba byla natočena 1974 Československým rozhlasem Praha, Ústřední hudbou Federálního ministerstva vnitra pod řízením pana Stanislava Horáka.¹²⁵

3.1.2.2 Různá komorní obsazení

Vánoční preludium (1953) 2'50 – pro varhany

Skladba byla původně psána pro varhany, později byla upravena Kofroněm pro dvě harfy. V této úpravě skladba zazněla 25. dubna 1955 v Malém sále Domu umělců v Praze na koncertě s názvem „Jarní cyklus k oslavě 10. výročí osvobození republiky“.¹²⁶ V originálním varhanním vydání zazněla skladba 14. prosince 2001 na Malé scéně Divadla Příbram. Na varhany hrála Mgr. Vladimíra Štěpánová.¹²⁷

¹²¹ Notový materiál uložen v archivu Českého rozhlasu pod sign. I M 5095.

¹²² JAROSLAV, KOFROŇ. Poděbradská polka: Dechová hudba. In: *Discogs.com* [online]. Supraphon-01218, 1962 [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: <https://www.discogs.com/Dechov%C3%A1-Hudba-%C5%98%C3%ADd%C3%AD-Jind%C5%99ich-Bauer-Janinka-Tan%C4%8D%C3%AD/release/8533379>

¹²³ JAROSLAV, KOFROŇ. Poděbradská polka: Dechová hudba. In: *Supraphonline.cz* [online]. Supraphon, 1963 [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: <https://www.supraphonline.cz/album/474745-dechova-hudba-jindrich-bauer-2-slavonicka-polka?artistId=16561&highlighted=11>

¹²⁴ KOFROŇ, Stanislav. Dochované vzpomínky bývalého kronikáře pana Stanislava Kofroně (z roku 2009). *Zpravodaj města Krásná Hora*. Krásná Hora, 2012, (2), s. 8.

¹²⁵ JAROSLAV, KOFROŇ. Krásnohorský valčík. In: *2.rozhlas.cz* [online]. 1974 [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: <http://www2.rozhlas.cz/archivy/index.php?HLEDPO=556569>

¹²⁶ Archiv pražské konzervatoře: programy koncertů, P36, 1954/1955.

¹²⁷ *Kronika Příbramské filharmonie*. Příbram: Archiv Příbramské filharmonie. Nепublikováno. s. 391.

Sedm národních písní – zpěv, klavír, flétna a lesní roh

Lásko, milá láska (ze Slovácka), Dívča, dívča (z Hodonína), Před našim je kamenej most (ze Slovácka), Ej, láska, láska (z Kuželového), Nechoď k nám synečku (ze Slovácka), Vyletěl sokol.

Směs českých tanců (1955) – skladba pro dvě harmoniky

Dueta pro lesní roh (1956)

Jedná se o instruktivní skladby pro dva lesní rohy a klavír. Skladby nesou názvy: 1. Zahajovací fanfára, 2. Andante, 3. Menuet, 4. Polonéza, 5. Kánon, 6. Pochod, 7. Sousedská, 8. Larghetto, 9. Lovecká, 10. Valčík, 11. Mazurka, 12. Slavnostně, 13. Polka, 14. Furiant, 15. Andante, 16. Allegretto, 17. Scherzo.

Podle poznámky Jaroslava Kofroně; lze hrát skladby i bez klavíru.¹²⁸

Nálada (1958) – pro klavírní kvarteto

Malá domácí hudba (1960) 12'15 – pro housle, violu a klavír

I. věta – Allegro non troppo (4'30), II. věta – Andante (4'30), III. věta – Allegro noc brio (3'15). Tuto skladbu skladatel zkomponoval ve svém rodišti ve Vleticích o Vánocích roku 1960.¹²⁹ Zazněla 16. listopadu 1962 v Malém sále Domu umělců na koncertě s názvem „Večer profesorů a posluchačů konzervatoře“.¹³⁰

Měsíček svítí – pro kvarteto lesních rohů

Čechy krásné, Čechy mé 2'50 – pro kvarteto lesních rohů

Nahrál Supraphon, obsazení Jaroslav Kofroň, Vladimír Kubát, Miroslav Štefek, Alexandr Cír.¹³¹

Dodnes patří k výběrovým skladbám ve smutečních síních. Obřadní síň Ostrava-Vítkovice, Malá obřadní síň Slezská Ostrava pod číslem LH01007.¹³²

¹²⁸ Dochováno v rodinném archivu Leoše Kofroně.

¹²⁹ Dochováno v rodinném archivu Leoše Kofroně.

¹³⁰ Archiv Pražské konzervatoře: programy koncertů, P 44, 1962/1963, výkon 10.

¹³¹ Nahrávka uložena v archivu Českého rozhlasu: CR.DISKPJ.2008.319.

¹³² *Seznam skladeb pro smuteční obřady.* In: *Pohřební služba Hlučín* [online]. [cit. 2020-04-06]. Dostupné z: <http://www.pohrebni-sluzba-hlucin.cz/wp-content/uploads/2014/06/Seznam-skladeb-pro-smutecni-obrady-2-1.pdf>

Zasviť mi, ty slunko zlaté 3'25 – pro kvarteto lesních rohů

Nahrál Supraphon, obsazení Jaroslav Kofroň, Vladimír Kubát, Miroslav Štefek, Alexandr Cír.¹³³

Chvilé štěstí (1956) – pro dva klavíry (waltz)

Furiant 3' – pro dva klavíry

Červnový podvečer (1963) – sólo pro trubku

Obsazení; 5 saxofonů, piano, bas, bicí.

3.1.2.3 Skladby pro sólový nástroj

I přesto, že se Kofroň ve své instrumentální tvorbě zaměřuje především na lesní roh, píše také skladby pro akordeon, housle, klavír. Skladby jsou jak rozsáhlejšího charakter: sonáty, sonatiny, tak i drobného rozsahu: Elegie.

V zamyšlení (1940) – pro lesní roh a klavír

Skladba byla napsána v době maturitních dojmů.¹³⁴

Humoreska (1943) – pro lesní roh a klavír

Skladba byla napsána v Sedlci.¹³⁵ V době působení ve zdejší škole.

Elegie (1944) – pro lesní roh a klavír

Tuto skladbu věnoval Jaroslav Kofroň svému profesorovi Emanuelu Kauckému. Později skladbu upravil pro housle a klavír.

Sonatina pro lesní roh a klavír (1951) – (I. – *Allegro Moderato*, II. – *Andante*, III. – *Allegretto*)

Patří mezi Kofroňovo nejznámější dílo, které bylo interpretováno nejen za jeho působení na Pražské konzervatoři, ale je hráno dodnes. Uvedu několik zajímavých koncertů, při kterých tato skladba zazněla. Za života Jaroslava Kofroně: 28. dubna 1954 ve Velkém sále knihovny, kde se konal jarní cyklus Pražské konzervatoře 1954 k Roku české hudby a nesl název „Večer ze skladeb profesorů skladby a theorie“, na lesní roh zahrál profesor

¹³³ Nahrávka uložena v archivu Českého rozhlasu: CR.DISKPJ.2008.319.

¹³⁴ Autorova poznámka v originálním notovém zápise. Dochováno v rodinném archivu Leoše Kofroně.

¹³⁵ Autorova poznámka v originálním notovém zápise. Dochováno v rodinném archivu Leoše Kofroně.

Vladimír Kubát.¹³⁶ Dne 9. prosince 1959 zazněla v Malém sále Domu umělců na koncertě „Večer ze skladeb profesorů skladby a hudební teorie na pražské konzervatoři“. Lesní roh zazněl v podání Jiřího Štefana (člen orchestru Národního divadla, jejich host).¹³⁷

V notovém záznamu ji v roce 1974 vydalo vydavatelství Panton a je uložena v hudebním archivu Českého rozhlasu v Praze (1. vydání – 1974) signatura (E 3418), (E 3428); v Městské knihovně v Praze, signatura VN 107663, vydal Panton 1974. V roce 1982 vydal notový záznam Český hudební fond, 35-051-82. CD záznam (Přemysl Vojta – lesní roh, Tomoko Sawano – klavír) vydal Supraphon 2013. Skladba se nachází i na nahrávce s názvem „Z repertoáru Concertina Praga: Žest'ové nástroje“.¹³⁸ Partitura se nachází v katalogu ČRo (03820,03980.04040-3).¹³⁹

V roce 1977 byla skladba natočena Československým rozhlasem Praha, lesní roh Vladimíra Bouchalová za klavírního doprovodu Ivana Klánského.¹⁴⁰ Slyšet jsme ji mohli v rádiu na stanici Český rozhlas D-dur 28. září 2017: Radek Baborák – lesní roh, Jan Petr – klavír.¹⁴¹ Skladba je známá až v Japonsku, kde zazněla v Tokiu 17. července 2018: Ondřej Vrabec – lesní roh, Mio Sakamoto – klavír.

O této skladbě píše i „Hudební rozhledy“: „Jaroslav Kofroň – *Sonatina pro lesní roh a klavír*, 2. vydání. Je dílem velmi zdařilým a oblíbeným. Není divu, poněvadž autor je výborný hornista, zkušený skladatel a vynikající pedagog. Skladba dává hráči všechny možnosti předvést jak technickou parádnost, tak i výrazové bohatství. Skladba je zařazena mezi vybraná díla pro soutěž *Concertino Praga 1982*.“¹⁴²

Skladba je dochována i pro lesní roh s orchestrem.¹⁴³

¹³⁶ Archiv pražské konzervatoře: programy koncertů, P35, 1953/1954, výkon 58.

¹³⁷ Archiv pražské konzervatoře: programy koncertů, P41, 1959/1960, výkon 13.

¹³⁸ Z repertoáru Concertina Praga: Žest'ové nástroje: Z repertoáru Concertina Praga: Žest'ové nástroje. In: *Radiotéka* [online]. Hudební informační středisko, 2019 [cit. 2020-03-29]. Dostupné z https://www.radioteka.cz/detail/CRo_xml_15068280/Z-repertoaru-Concertina-Praga-Zestove-nastroje

¹³⁹ Jaroslav Kofroň: *Sonatina pro lesní roh a klavír*. In: *Music base* [online]. Hudební informační středisko [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: <https://www.musicbase.cz/skladby/3511-sonatina/>

Jaroslav Kofroň: *Sonatina pro lesní roh a klavír*. In: *2. rozhlas.cz* [online]. 1977 [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: <http://www2.rozhlas.cz/archivy/index.php?HLEDPO=8536950>

¹⁴⁰ Jaroslav Kofroň: *Sonatina pro lesní roh a klavír*. In: *2. rozhlas.cz* [online]. 1977 [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: <http://www2.rozhlas.cz/archivy/index.php?HLEDPO=8536950>

¹⁴¹ Jaroslav Kofroň: *Sonatina pro lesní roh a klavír*. In: *TV program* [online]. 2017 [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: <https://www.tvprogram.cz/jaroslav-kofron-sonatina-pro-lesni-roh-a-klavir/2120918232>

¹⁴² KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nepublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové. Přepsáno z časopisu: *Hudební rozhledy*. 1982, XXXV.(9). Ostatní údaje nedostupné.

¹⁴³ Dochováno v rodinném archivu Leoše Kofroně.

Etudy pro lesní roh

Původně je Kofroň psal pouze pro posluchače konzervatoře a byly neprodejně. Jedná se o 15 etud střední obtížnosti. Na originále etud je psáno autorem motto: **Etudy mají odhalovati žákovi duši nástroje.**¹⁴⁴ Etudy se po autorově smrti dočkaly roku 1989 zveřejnění. Vydalo je nakladatelství Panton 1989, rozsah 11 stran. V městské knihovně Ostrava jsou uloženy pod sign. I. VR 1261. Partitura se nachází v katalogu ČRo (08969,09553).¹⁴⁵

Večerní preludium (1958) – pro sólovou harfu

Suita pro akordeon (1958) – čtyřvětá kompozice (*Preludium, Pochod, Intermezzo, Furiant*)

*„Jednotlivé části jsou přehledné, tonálně ukotvené. Skladba je psána pro akordeon se standardními basy a je vhodná pro vyšší ročníky ZUŠ. Do širšího povědomí akordeonové veřejnosti se zapsala především samostatně hraná čtvrtá část z této Kofroňovy suity – Furiant.“*¹⁴⁶

Furiant pro akordeon (1958)

Tato skladba patří k nejčastěji hraným skladbám. Samostatně ji vydalo SHV 1961, sign. 3349.

Sonatina pro housle a klavír (1962) – (*I – Allegro non troppo, II – Andante, III – Allegro*)

V roce 1969 vydal notový záznam Supraphon, 02-056-69. Notový záznam je uložen v archivu Českého rozhlasu v Praze (1. vydání – 1969), signatura (E 2841). Skladba byla nahrána v Československém rozhlasu roku 1983. Housle – Henryk Tritt, klavír – Jacek Polanski.¹⁴⁷

V roce 1962 zazněla tato skladba na Pražské konzervatoři hned dvakrát, a to 2. dubna a 16. května v Malém sále Domu umělců.¹⁴⁸

¹⁴⁴ Poznámka v originálním notovém zápise: Jaroslava Kofroně. Dochováno v rodinném archivu Leoše Kofroně.

¹⁴⁵ Jaroslav Kofroň: Etudy pro lesní roh. In: *Musicbase.cz* [online]. Hudební informační středisko [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: <https://www.musicbase.cz/skladby/3509-etudy-pro-lesni-roh/>

¹⁴⁶ DLOUHÝ, Radek. *Sólová akordeonová literatura českých autorů vzniklá po roce 1960 a její pedagogické využití*. Disertační práce. Praha: Univerzita Karlova, Pedagogická fakulta, 2017.

¹⁴⁷ Nahrávka uložena v archivu Českého rozhlasu: CR.HKV.2010.779.

¹⁴⁸ Archiv pražské konzervatoře, programy koncertů, P43, 1961/1962, výkon 37 a výkon 50.

Skladby pro sólový klavír

Preludium, Kytice květů 3'30 – v roce 1964 byla skladba upravena pro estrádní soubor.
Lístek do památníku 4'15.

3.2 Vokální a vokálně-instrumentální hudba

Kofroňova vokální a vokálně-instrumentální tvorba obsahuje především sesbírané lidové písně z Čech i Slovenska, které upravoval. Jeho sbírka lidových písní ze Slovenska, a to od Horehroní až po Važec a z okolí Valašské Belé, obsahuje na 300 písní a byla věnována Akademii věd v Bratislavě. Dále upravil na 329 dalších národních písní, a to zejména jihočeských, z Prácheňska, Sedlčanska, Podkrkonoší, Valašska, Slovenska, ale i několik ruských písní. Některé písně jsou v úpravě s klavírním doprovodem, jiné s doprovodem orchestru. Psal ale také vlastní písně s doprovodem klavíru, které byly pro sbory dětské, mužské, smíšené nebo pionýrské. Úzce spolupracoval s národopisným souborem Krakonoš, Benešovským dívčím sborem, Příbramským dětským sborem, kterým upravoval písně takřka „na počkání.“

Jaroslav Kofroň zhudebňoval také texty známých básníků: Jan Hostáň (1898–1982), Oldřich Blažek, Jaromír Studený.

3.2.1 Písně sólové s doprovodem klavíru, orchestru

Rodnému městu (1945)

Na text Antonína Hory. Píseň byla věnována městu Hořovice, v létě 1945.

Večerní písně (1949) – pro ženský hlas a malý orchestr

Dále byla skladba upravena pro sólový zpěv s doprovodem klavíru. Jedná se o tři písně na slova Vítězslava Háška (1835–1874).

1. Tys jenom ještě poupátko (0,45 min.), napsáno v srpnu 1949
2. Čím, srdce (0,55 min.), napsáno v listopadu 1949
3. Tak často mně to připadá (1,15 min.), napsáno v srpnu 1949

Slovanské lidové písně (1950) – sólový zpěv s doprovodem klavíru

Hej, zapískal Jánošík; Zaspal Janík; V oletrionskou poli; Slniečko za horou; Ej Martin, Martin; Snieti mesiac; Uzka dražka do Valalu.

Pásmo písní zaznělo v podání Miloslavy Páleníčkové za klavírního doprovodu Emy Doležalové 12. února 1951 v Malém sále Domu umělců v Praze.¹⁴⁹

Lidové písně ze středního Slovenska (1951) – sólový zpěv s doprovodem klavíru

Písně: Za horou; Vychodí slniečko; Hoj, počuvaj dievčina, Červená růžička; Včera večer při mesiačku; Za našima humny, A v tom našom tokajičku, Na Hutianskom moste; Ovce, moje; Močiar, močiar; Hor sa chlapci; Keď som ja popred vas chodieval; Šumná som dievočka; Totá Helpa; Davno to dievčatko; Ozývaj sa hora; Nech tam ide; Plaču moje oči; Ej, mam ja učku; Kral'ova Hol'a (vznikla v době slovenského národního povstání 1944); Ja som krajšia ako ty; Zasiála som bobovníka; Vyletela holubička z prosa; Pod obl'óčkom fial'óčka; Keď som ja jabl'čko ráňala; Čo to dievča hovorí; Dolina, dolina; Načo ste ma mamička; Čo sem ja aj y chudobnyho rodu; Prechadzam sa brehom rieky; Majence, majence; Volali ma na svatku; Na Rimave šaty prala (psáno i pro čtyřhlasý mužský sbor); Hore Detvou idem.¹⁵⁰

Holoubek (1952) 8' – melodram

Na báseň Karla Jaromíra Erbena (1811–1870). Dne 2. června 1982 byl melodram uveden v programu Příbramské filharmonie, recitovala Růžena Pikešová.¹⁵¹

Lašské lidové písně (1952) – sólový zpěv a klavír

Jedná se o sbírku 14 písní, které pochází z Lašska. Pode dvorem zahradečka, 2. Rostě zahradečka borova, 3. Bílé husky bílé, 4. Přes Javorničky, 5. Trojanovský horní koněc, 6. Aj pod Frenštátem, 7. Zafukaj větříčku, 8. Galanečko moja, 9. Ondraš, Ondraš, 10. Ten hukvaldsky zámeček, 11. Za horečku za vysoku, 12. Pod Radhošcem v pasekach, 13. Žněcké halekačky, 14. Ej, svítlo slniečko.

¹⁴⁹ Archiv pražské konzervatoře, programy koncertů, P 32, 1950/1951, výkon 26.

¹⁵⁰ Uloženo v rodinném archivu Leoše Kofroně.

¹⁵¹ Dochováno v rodinném archivu Leoše Kofroně.

Belanské lidové písně (1953) – sólový zpěv s doprovodem klavíru

Jedná se o sbírku 11 písní sesbíraných ve Valašské Belé.¹⁵² V tej Belej na placi; Keby já veděla; Keď Anička; Konope, konope; Na belanskom vršku; Orali, kopali; Ďatělina drobná; Široký potok; Keď som išel ces horu; Červené jablčko; Od konca do konca (tato píseň je upravena i pro dvojhlas).

Ukolébavka pro panenku (1961)

Na slova Oldřicha Kryštofka (1922–1985) byla skladba původně napsána pro sólový hlas s doprovodem klavíru. Později byla upravena pro ženský sbor (čtyřhlasý).¹⁵³

Písně ze Sedlčanska

Písně jsou uloženy v Ústředním hudebním archivu Československého rozhlasu v Praze.

Písně psané pro soprán a orchestr:

Ach, kde jsi noc tmavá, sign. N 953. Mařenko činčaná, sign. N 628. Proč kalino v struze stojíš, sign. N 632. Ty přecký kostelíčku, sign. N 630.¹⁵⁴

Písně psané pro baryton a orchestr:

Když jsem voral jeteliště, sign. N 629. Když šli ševci do světa, sign. N 954. Pekla vdolky, sign. N 955. Ty tynčanský panenky, sign. N 633. Žádnej nevěří, sign. N 631.¹⁵⁵

Písně na texty Jaromíra Studeného – pro ženský hlas s doprovodem klavíru

Komický milenec, Zamilovaný astronaut, Klinková pětka.

Písně na texty Stanislava Sedláčka – s doprovodem klavíru

U potoka mezi květy; Dobrá pověst; Trpělivost; Hola hou.

Naše tůně; Drahé ryby; Rybářská latina (tercet: soprán, tenor, bas); Není nad rozumné mlazení; Vzpomínky; Rybářské desatero.

¹⁵² Dochováno v rodinném archivu Leoše Kofroně.

¹⁵³ Dochováno v rodinném archivu Leoše Kofroně.

¹⁵⁴ Dochováno v rodinném archivu Leoše Kofroně.

¹⁵⁵ Dochováno v rodinném archivu Leoše Kofroně.

Písňě na texty Oldřicha Blažka – zpěv s doprovodem klavíru

Tolik nás je, Písnička mládí, Píseň přátelství, Když dítě usíná, Rozum do šrotu, Jarní dovolená, Požárnická častuška. Podzim v Ostravě – skladba byla natočena Československým rozhlasem.¹⁵⁶

3.2.2 Písňě sborové s doprovodem klavíru, orchestru

Lidové dvojzpěvy – s doprovodem klavíru

Sbírka 4 lidových písní ze Slovenska a Moravy.

1. „Kopala studničku“ – slovenská lidová píseň (z Kokavy)
2. „Bílé husky bílé“ – moravská lidová píseň (Hodslavice)
3. „Přes Javorničky“ – moravská lidová píseň (Trojanovice)
4. „Od konca do konca“ – slovenská lidová píseň (Strážovská hornatina)

Písňě zazněly 19. března 1962 v Malém sále Domu umělců.¹⁵⁷

Široký, hluboký – úprava lidové písňě

Je obsažena v repertoáru Pěveckého sboru Privattissima.¹⁵⁸ Píseň natočil Jihočeský vysokoškolský sbor Pedagogické fakulty České Budějovice pod vedením sbormistra Jiřího Fuchse.¹⁵⁹

Písňě upravené pro mužské sbory:

Zelený hájové (čtyřhlas).

Trávnice (1950) – písňový cyklus

Ženské trojhlasý, témata byla čerpána z vlastního sběru písní na Slovensku.¹⁶⁰

Uloženo v rozhlasu Vltava na CD, sign. Y 107-596, nazpívala Kantiléna (dívčí pěvecký sbor – Hradec Králové) pod vedením Evy Špriňarové.

¹⁵⁶ Psáno v notovém zápise Jaroslavem Kofroněm. Dochováno v rodinném archivu Leoše Kofroně.

¹⁵⁷ Archiv pražské konzervatoře, programy koncertů, P43, 1961–1962, výkon 33.

¹⁵⁸ Repertoire: Lidové písňě. In: *Privatissima* [online]. [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: <http://www.privatissima.wz.cz/repertoar.html>

¹⁵⁹ Nahrávka uložena v archivu Českého rozhlasu pod číslem: BO. HRE.1900.454/04.

¹⁶⁰ KOFROŇ, Stanislav. *Životní dílo Jaroslava Kofroně*. Nepublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

Jihočeské písně (1955) – pro ženský (dětský sbor) a capella

Cyklus obsahuje 9 lidových písní tříhlasých (čtyřhlasých). Písně: Jak se ten měsíček; Jedna je cestička k Táboru (i čtyřhlasá úprava), Na libínském poli; Cestičko bloudivá; Vjímt' já jedno vokýnko; Ouším (i čtyřhlasá úprava); Lovili pěšáci (i čtyřhlasá úprava); Ach, škoda, přeškoda!; Nanyko, byla bys. Uloženo v rodinném archivu Leoše Kofroně.

Slovenské národní písně – pro dětský sbor

Cyklus obsahuje 18 písní: Elena, Elena (1'30); Ešče raz hoja (1'); Prešporská kasárňa mal'ovaná (2'); Kded vojaček narukoval (1'40), Od Oravy dážd' ide (2'40); Hore cesta, dolu druhá (0'45); Hore Váhom, dolu Váhom (0'45); Ej, ňepij, koňu (1'35); Ešte sa raz obzriet' mám (2'45); Poňížej Fričovec (0'55); Fujaročka moja (1'10); Spievanky, spievanky (0'30); A dze ty bula (1'20); Ej, Komuže je lepšie (1'20); Ej, padá, padá rosička (2'15); Anička maličká (0'45); Mila moja, jako ty (1').

Dělnické písně (1955)

Zazněly 30. dubna 1960 na koncertě s názvem „Kupředu levá“ – předmájová estráda posluchačů a profesorů konzervatoře.¹⁶¹

Jarní dovolená (1958) – střední hlas s doprovodem klavíru

Lyrická píseň na text Oldřicha Blažka. Vydal Armádní umělecký soubor Víta Nejedlého, č. 13–14.

Večerní písnička (1958) – střední hlas s doprovodem klavíru

Valčík na text Oldřicha Blažka. Vydal Armádní umělecký soubor Víta Nejedlého, č. 13–14.

Národní a pionýrské písně

Sbírka písní je rozdělena do dvou částí. První část obsahuje 30 lidových písní (např. Ach, synku, synku, Tancuj, tancuj, Zelený hájové, Žezuličko, kde jsi byla?) a capella, upravena zejména ve tříhlasé úpravě, jen zřídka nalezneme dvouhlasou nebo čtyřhlasou úpravu. Druhá část obsahuje 10 písní různých básníků, které jsou obohaceny klavírním doprovodem (např. Děti dneška, Do pochodu, Nástup mládí, Píseň o domově). Tato sbírka vyšla v roce 1977 k 10. výročí úmrtí Jaroslava Kofroně. Na vydání se podílel Ivan

¹⁶¹ Archiv pražské konzervatoře, programy koncertů, P40, 1959/1960, výkon 13.

Kofroň¹⁶² (16. září 1950 až 1. listopadu 1993) a úvodní slovo napsali Dr. Václav Holzkmecht a Antonín Vepřek. Sbírku vydalo Okresní kulturní středisko a Okresní pedagogické středisko v Příbrami pod číslem 136/77.¹⁶³

Pochodové písně – pro smíšený sbor a orchestr

1. Podzimní loučení,
2. Podej mi svou dlaň – píseň odměněna I. cenou v bratislavské soutěži o nejlepší píseň k VII. Festivalu mládeže ve Vídni,¹⁶⁴
3. Píseň přátelství – píseň odměněna I. cenou v bratislavské soutěži o nejlepší píseň k VII. Festivalu mládeže ve Vídni.¹⁶⁵

3.2.2.1 *Přímá spolupráce s pěveckými sbory*

Národopisný soubor Krakonoš

Byl založen roku 1954 Josefem Václavem Kratochvílem (1906–2002)¹⁶⁶, jenž byl v letech 1954–1958 i uměleckým a organizačním vedoucím. Se souborem spolupracovaly spisovatelky Amálie Kutinová (1898–1965), Marie Kubátová (1922–2013) a Jaroslav Kofroň, který se podílel na hudebních úpravách písní pro doprovodný orchestr souboru v národopisných pásmech – Krakonošův rok (1955), Krkonošská veselice (1958).

Po odchodu pana Kratochvíla soubor zaniká. O udržení lidových tradic na Vrchlabsku usiloval soubor Horal.¹⁶⁷ V roce 1972 vznikl pod vedením Jany a Františka Tauchmanových folklorní soubor Špindleráček, který se zabývá folklorem Krkonoš a Podkrkonoší. Manželům Tauchmanovým a Radku Hanušovi¹⁶⁸ se nadále daří udržovat

¹⁶² Ivan Kofroň, synovec Jaroslava Kofroně. Vystudoval střední výtvarnou školu v Praze na Hollarově náměstí. Později lidovou konzervatoř, obor kresba, grafika. Byl výborným písmařem, ovládal počítačovou techniku. Aktivně hrál na příčnou flétnu, kytaru a citeru. TRATINA, Václav a kol. *Velký slovník osobností vědy a kultury příbramského regionu*. Příbram: Knihovna Jana Drdy, 2001, s. 131.

¹⁶³ Sbírka je uložena v Městské knihovně v Sedlčanech, signatura RP 78.

¹⁶⁴ KOFROŇ, Jaroslav. *Autorovy poznámky*. Dochováno v rodinném archivu Leoše Kofroně.

¹⁶⁵ KOFROŇ, Jaroslav. *Autorovy poznámky*. Dochováno v rodinném archivu Leoše Kofroně.

¹⁶⁶ Josef Václav Kratochvíl – vystudoval na pražské konzervatoři hru na housle u pana J. Feldy a Sborový zpěv u M. Doležila. Působil v Čáslavi, Opočně. Od roku 1945–1958 zastával funkci ředitele hudební školy ve Vrchlabí. STÁREK, Zdeněk. *Slovník českých sbormistrů*. Praha: Divadelní ústav, 1982. Sborové umění. Svazek A-L, část I., s. 279.

¹⁶⁷ TAUCHMANOVÁ, Jana. Soubory písní a tance na Vrchlabsku. *Časopis města Vrchlabí*. Vrchlabí, 2015, s. 5.

¹⁶⁸ Na základě osobního rozhovoru autorky této práce s BcA. Radkem Hanušem, DiS. (ředitel Zuš Karla Halíře ve Vrchlabí), (Vrchlabí, únor 2020).

a předávat tradice dalším generacím, což dokládají: Krkonošské písně se zpěvníkem¹⁶⁹, Krkonošské tance, taneční kroky, noty¹⁷⁰, Krkonošské koledy se zpěvníkem.¹⁷¹

Krkonošův rok (1955) – písně s doprovodem lidového souboru

Písně byly zhudebněny pro tento hudební soubor. Provedení se konalo 26. května 1955 k příležitosti 10. výročí založení hudební školy ve Vrchlabí. Cyklus obsahuje tyto písně: Tam na horách, Vod samýho rána – Nespokojený kallec, Na tom panským zámku v Branný, Zazpíval mi sedmihlásek, Proč ta Jizera tak hučí, V tichounkém oudolí, Za vodou, Sloužila děuka, Hrabačovský krávy, Pasu kozy na stráni, Náš tatíček šeucuje, Sami dva, Když jsem já šel s pašeráky, Sloužíval jsem u barona, Na té packé silnici, My kalcouský tovaryši.¹⁷²

Krkonošské písně (1958) – pro dětský sbor a capella

Pásmo písní pro tříhlasý dětský sbor a capella obsahuje 9 vybraných písní: Na jičínské silnici 2'30, Nespokojený tkadlec 1'15, Tam na horách 0'45, Na prahu stála 2', Má drahá matičko 1'20, Křepelice volá 3', Svítla mně jedna hvězdička 2', Masopustní outerek 0'45, Kallec 0'45 s celkovým časem 31'15,¹⁷³ rukopisy jsou dochovány v rodinném archivu.

Krkonošské písně (1958) pro ženský sbor (soprán I., II., alt I.) a capella

Cyklus obsahuje 13 písní: 1. V Hrabačově u Jizerky, 2. Slyšte lidé, co nového, 3. Pašeračka, 4. Na Rychlově u Vitásků, 5. Sousedovy krávy, 6. Tampel je dlouhá vesnice, 7. Poslechněte, milí páni, 8. Nad Křižlicma, 9. Můj drahý domove, 10. Není lepší jako z jara, 11. Nahoře na Žalým, 12. Když šla hájem domů, 13. Ta naše česká víska,¹⁷⁴ rukopisy jsou dochovány v rodinném archivu.

Řada písní je nahrána a uchována v archivu Českého rozhlasu:

Pásmo podkrkonošských lidových písní

Kofroňovy úpravy písní nazpívala Jarmila Loulová, Blahoslava Lášková, Jarmila Rachechovská: Kallec od stavu (2'), Na Rychlově (1'), Na hoře na Žalým u Kubáta (0'42),

¹⁶⁹ CD: Krkonošské písně se zpěvníkem, Vydala Správa Krkonošského národního parku, 2019.

¹⁷⁰ CD: Krkonošské tance, taneční kroky, noty. Vydala Správa Krkonošského národního parku, 2019.

¹⁷¹ Notový materiál: Krkonošské koledy. Vydala Správa KRNP ve spolupráci se Zuš Karla Halíře, 2018.

¹⁷² Na základě osobního rozhovoru autorky této práce s Mgr. Janou Tauchmanovou. Seznam písní je v kronice Tauchmanové (Vrchlabí, únor 2020).

¹⁷³ Dochováno v rodinném archivu Leoše Kofroně.

¹⁷⁴ Dochováno v rodinném archivu Leoše Kofroně.

Země je hnědá (1'12). Písň nazpívaná Lelková, Suchánková, Stefanovová: Usni, mé dítě (1'45), Ponikelští pasáci (1'20).¹⁷⁵

Písň nazpívaná Lelková, Suchánková, Stefanovová: Ponikelští pasáci (1'20).

Pásmo Kofroňových písni nahráno souborem Krakonoš

1. Pod vedením dirigenta Stanislava Vencla. Pásmo bylo natočeno v Československém rozhlasu Hradec Králové, konec natáčení 1. ledna 1965. Natočeny byly tyto písň: Měsíček už vyšel (1'24), Sviť mně jasný měsíčku (1'24), Vosika (2'06).¹⁷⁶
2. Pod dirigentským vedením Stanislava Vencla bylo pásmo písni natočeno 3. 5. 1962 ve Vrchlabí. Byly natočeny a uchovány tyto písň: Tkalcovská (1'30), Na cukr, na kafe (2'30), V Jilemnickém zámku (1'36), Ševcovská (0'54).¹⁷⁷

Příbramský dětský sbor

Založil roku 1939 Antonín Vepřek (1907–1978)¹⁷⁸, pedagog, sbormistr. Pro tento soubor zhudebňovala písň řada autorů. Vedle Vítězslava Nováka, Josefa Bohuslava Foerstra, Ilji Hurníka také Jaroslav Kofroň. Vepřekova a Kofroňova spolupráce byla velmi intenzivní. Příbramské lidové písň hornické v úpravě Jaroslava Kofroně a dalších autorů zazněly poprvé při příležitosti vystoupení Příbramského dětského pěveckého sboru 31. ledna 1943 ve Smetanově síni v Praze, kde se soubor pod vedením Antonína Vepřeka poprvé představil pražskému publiku.¹⁷⁹ Pásmo těchto národních písni zaznělo v Příbrami 23. dubna 1949 při oslavách 10. výročí tohoto souboru. Dále 24. dubna 1949 v Benešově, 18. prosince 1960 v Příbrami. Při dalších jubilejních koncertech Příbramského dětského pěveckého sboru: 24. dubna 1969 v Příbrami (30. výročí). 29. dubna 1974 Příbram,

¹⁷⁵ Nahrávky jsou uloženy v Českém rozhlasu pod těmito čísly: Kallec je pán od stavu – CR.ARCH.2011.50090. Na Rychlově – CR.ARCH.2011.50091. Na hoře na Žalým u Kubáta – CR.ARCH.2011.50092. Země je hnědá – CR.ARCH.2011.50094. Usni, mé dítě – CR.ARCH.2011.50095. Ponikelští pasáci – CR.ARCH.2011.50096.

¹⁷⁶ Nahrávky jsou uloženy v Českém rozhlasu pod těmito čísly: Měsíček už vyšel – CR.REZVF3.1994.775. Sviť mně jasný měsíčku – CR.REZVF3.1994.776. Vosika – CR.HKP.2010.211.

¹⁷⁷ Nahrávky jsou uloženy v Českém rozhlasu pod těmito čísly: Tkalcovská – CR.HKV.2008.2668. Na cukr na kafe – CR.HKP.2008.2669. V Jilemnickém zámku – CR.HKP.2008.2670. Ševcovská – CR.HKP.2008.2671.

¹⁷⁸ Antonín Vepřek – vystudoval učitelský ústav v Kutné Hoře. Působil jako sbormistr na Liberecku: pěvecký sbor Lumír, v Příbrami: Lumír a Dobromila. TRATINA, Václav a kol. *Velký slovník osobností vědy a kultury příbramského regionu*. Příbram: Knihovna Jana Drdy, 2001, s. 272.

¹⁷⁹ GUITWIRTH, Jiří. *Příbramský dětský sbor 60 let*. Příbram: I. ZUŠ Příbram, 1999.

35. výročí. 15. prosince 1977 Příbram, při výročním koncertu k sedmdesátinám Antonína Vepřeka.¹⁸⁰

O Kofroňově spolupráci je zmínka v knize: 25 let Příbramského dětského sboru. Citace pana Kofroně: „*Milé děti, máte moji lásku. Snažil jsem se Vám trochu pomáhati rozličnými úpravami národních písní a i v budoucnu Vám vše rád udělám, kdykoliv se na mne obrátíte.*“¹⁸¹

Benešovský dívčí sbor

Byl založen na dívčí měšťanské škole Otomarem Pičmanem (1901)¹⁸² – houslista, pedagog. Sbor řídil do roku 1951. Získal 1. cenu v soutěži Pražského rozhlasu (1947) a v roce (1948) byl soubor zařazen mezi nejlepších 6 souborů v soutěži Československého Červeného kříže.¹⁸³

Soubor nahrál 25. května 1960 v Československém rozhlase pásmo Kofroňových písňových úprav:

1. Celý soubor pod vedením Otomara Pičmana

Píseň o skřivánkovi (2'54), Znělka Benešovského pionýrského sboru (0'54), text – Vladimír Pičman.¹⁸⁴

1. Dívčí trio Jedenáctileté střední školy v Benešově

Bembaša (1'39), Cvetela som Korožica (1'12), Ej, padá, padá rosička (3'03), Ešče raz hoja (1'12), Mila moja jaka ty (1'), Píseň o domově (1'54).¹⁸⁵

Otomar Pičman byl shodou okolností na stejné dovolené jako Jaroslav Kofroň. V dopise píše, že se ještě 22. července 1966 dopoledne setkali na pláži, kde spolu hovořili o hudbě a těšili se na společné odpolední setkání. Nejenže ho odpoledne Otomar Pičman na pláži

¹⁸⁰ POLÁK, Stanislav. *40 let Příbramského dětského sboru*. Příbram: Okresní archiv v Příbrami, 1979, s. 51–54.

¹⁸¹ *25 let Příbramského dětského sboru. Příbram: UPS, 1964, E-11-41186, s. 50.*

¹⁸² Otomar Pičman – vystudoval učitelský ústav, věnoval se hře na housle, studoval u J. Mařáka a K. Hoffmanna. ČERNUŠÁK, Gracian, Bohumír ŠTĚDRŮŇ a Zdenko NOVÁČEK, ed. *Československý hudební slovník osob a institucí*. Praha: Státní hudební nakladatelství, 1965. M-Z, svazek druhý.

¹⁸³ ČERNUŠÁK, Gracian, Bohumír ŠTĚDRŮŇ a Zdenko NOVÁČEK, ed. *Československý hudební slovník osob a institucí*. Praha: Státní hudební nakladatelství, 1965. M-Z, svazek druhý, s. 301.

¹⁸⁴ Nahrávky jsou uloženy v Českém rozhlase pod těmito čísly: Píseň o skřivánkovi – CR.HKV.2008.497. Znělka – CR.HKV.2008.590.

¹⁸⁵ Nahrávky jsou uloženy v Českém rozhlase pod těmito čísly: Bembaša – CR.HKV.2008.530. Cvetela som korožica – CR.HKV.2008.529. Ej, padá, padá, rosička – CR.HKV.2008.533. Ešče raz hoja – CR.HKV.2008.531. Mila moja jaka ty – CR.HKV.2008.532. Píseň o domově – CR.HKV.2008.528.

nenášel, ale přišel právě v době, kdy se lékaři pokoušeli Jaroslava Kofroně zachránit, bohužel marně.¹⁸⁶

3.3 Duchovní hudba

Offertorium a Graduale (1955) – zpívaná mše

Skladbu složil k 100. výročí svěcení kostela Sv. Mikuláše v Krásné Hoře dne 16. října 1955, kdy se konala slavnostní mše. Při této příležitosti vystoupil pěvecký chrámový sbor z Krásné Hory spolu s Jaroslavem Kofroněm. Obě části se v tomto kostele dodnes zpívají.¹⁸⁷

Duchovní skladby – pro zpěv a varhany

Tvé jméno, Maria. Matka Boží na text Čeněk Maria Tomáško.¹⁸⁸

Maria, jméno

Skladba pro varhany, zpěv a lesní roh.

Passacaglia

Skladba pro housle, violu a klavír.

Chtíc, aby spal – Vánoční árie pro soprán, alt a varhany.

3.4 Tvorba pro děti

Kofroně dětská tvorba není obsáhlá, přesto jsou jeho „Obrázky“ cyklus skladbiček pro lesní roh známé a dodnes interpretované především na základních uměleckých školách a na soutěžích. Dále se věnoval písňové tvorbě. Řada písní je již uvedena ve sborové tvorbě pro dětské sbory. V této podkapitole se zaměřím na sólový zpěv určený nejmenším dětem a hru na lesní roh.

Po našem – dětské písně s klavírní úpravou

Jedná se o cyklus 10 dětských písní s lehkým klavírním doprovodem, které svou náročností zvládnou žáci ZUŠ.

¹⁸⁶ KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nepublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

¹⁸⁷ BALOUNOVÁ, Jitka. Něco z historie. *Zpravodaj města Krásná Hora nad Vltavou*. Krásná Hora: Městský úřad Krásná Hora, 2018, (1), nečíslováno.

¹⁸⁸ Uloženo v rodinném archivu Leoše Kofroně.

Písničky pro nejmenší (1960)

Jedná se o pět písní na básně Jana Hostáně, které jsou určené nejmenším zpěvákům.

Těžké vstávání

Malá kuchařinka

Pila

Jaro u myslivny

Popěvky

Obrázky (Praha červen–srpen 1942) – skladba pro lesní roh a klavír

Tuto skladbu Kofroň napsal ještě jako posluchač II. ročníku konzervatoře na popud svého učitele prof. Emanuela Kauckého. Název „Obrázky“ naznačuje mimohudební představy, které skladatele inspirovaly. Skladby jsou určeny pro žáky 2. ročníku LŠU (dnešní ZUŠ). Kromě znalosti hry stupnic a zvládnutí hry v rozsahu do g₂ se předpokládá znalost dechové techniky pro správné frázování, zvládnutí hry vázané (legata), odrážené (staccata) a poučení o hře tlumené. Klavírní doprovod není obtížný, s výjimkou 9. části „Bystřina“, která vyžaduje vyšší technickou pohotovost, má-li být zahrána ve správném živém tempu.¹⁸⁹

Skladbu roku 1977 natočil Československý rozhlas Praha, na lesní roh zahrála Vladimíra Klánská za klavírního doprovodu Ivana Klánského.¹⁹⁰

O tom, že jsou i dnes skladby hrány na ZUŠ, dokládá odkaz na internetových stránkách, kde tyto skladby patří mezi doporučenou literaturu soutěží základních uměleckých škol pro 1. kategorii ve hře na lesní roh. Nejoblíbenější skladbou tohoto cyklu je „Pohádka“. Zazněla např. na okresním kole Soutěže ZUŠ Český Krumlov, dne 3. března 2015, dále pak v krajském kole v Jindřichově Hradci zazněla dne 27. března 2015.¹⁹¹ V hudebním tisku ji vydal Supraphon roku 1968.¹⁹²

V rodinném archivu jsem objevila skladatelovy didaktické poznámky k jednotlivým částem skladby. Myslím, že jsou tyto poznámky nedílnou součástí mé práce, která

¹⁸⁹ KOFROŇ, Jaroslav. *Autorovy poznámky*. Dochováno v rodinném archivu Leoše Kofroně.

¹⁹⁰ Jaroslav Kofroň: Obrázky. In: *2.rozhlas.cz* [online]. 1977 [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: <http://www2.rozhlas.cz/archivy/index.php?HLEDPO=8536669>

¹⁹¹ Jaroslav Kofroň: Pohádka. In: *ZuŠ Vítězslava Nováka Jindřichův Hradec* [online]. 2015 [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: http://www.zus-jhradec.cz/files/zeste-rozpis-LESNI_ROH1.pdf

¹⁹² Notový záznam uložen v městské hudební knihovně v Ostravě pod sign. I. VR 336.

se zaměřuje na Kofroňův odkaz, a proto je uvádím v doslovném znění v příloze č. 6. Zde je parafrázováno alespoň několik slov ke skladbičkám.¹⁹³

1. Pohádka (Moderato) 1'15

Skladba je psána v C dur a 3/4 taktu. Autor poukazuje na správné dodržování frází, tečkovaného rytmu a správných nádechů.

2. Na našem dvoře (Allegro) 0'30

Skladba je psána v G dur, 6/8 taktu, který ovšem počítáme na dvě doby. Skladba s největší pravděpodobností vychází ze zvuků, které můžeme slyšet na dvoře. V 9. taktu napodobuje lesní roh kukání kukačky.

3. Pod jabloní (Andante) 0'45

Skladba je psána v G dur, 3/4 taktu. V této skladbě je zapotřebí zvládnutí kulatého legata a tlumené hry nástroje rukou.

4. Přání k Novému roku (Allegretto) 0'45

Skladba psána v C dur, 3/8 takt. Skladba je postavena na osminových a šestnáctinových hodnotách.

5. V podvečer (Moderato) 0'45

Skladba je psána v F dur, v 4/4 taktu. Skladba má lyrický charakter. Je zde zapotřebí zvládnutí kulatého tónu, dynamických odstínů a zejména udržení dechových frází, které jsou dlouhé.

6. Pochod (Tempo di Marcia) 0'40

Skladba je psána v E dur, v taktu alla breve. Dynamika je z velké části ve forte. Autor poukazuje na dostatečné vysvětlení žákům termínu alla breve v pochodu, dodržování triolových hodnot tak, aby skladba neztratila pochodový charakter.

7. Ve starém hradě (Maestoso) 0'50

Skladba je psána ve Fis dur, v 4/4 taktu. Skladatel se opírá o představu siluety starého hradu, z jehož věže se rozléhají po večerní krajině zvuky fanfár. Každý tón musí znít pevně a s jistotou, aby bylo dosaženo kýženého hrdinného výrazu.

¹⁹³ KOFROŇ, Jaroslav. *Didaktické poznámky*. Dochováno v rodinném archivu Leoše Kofroňe.

8. Bystřina (Allegro – noc sord.ad libitum) 0'30

Skladba je psána v As dur, v 6/8 taktu. Z celého cyklu je tato skladba technicky nejnáročnější. Aby se docílilo správné interpretace, je zapotřebí vnímat takt na dvě doby a zvládnutí lehkého staccata.

9. Vánoční nálada (Lento) 0'45

Skladba je psána v As dur, 3/4 takt. K interpretaci vánoční nálady je zapotřebí klidný, velebný výraz a krásný měkký tón.

10. Nedělní odpoledne (Andante)

Skladba je psána v Ges dur, 4/4 takt. Jedná se o pomalou skladbu, lyrického charakteru, která vyžaduje měkký, jemný tón a krásné legato.

Vydalo: Státní hudební nakladatelství, n. p., Praha, v roce 1962, 1. vydání, (02-081-62).

Vydal Supraphon, v roce 1968, H – 3464 (02-137-68), 2. vydání, sign. S 4752.

3.5 Scénická hudba

Scénická hudba byla Kofroněm psána pro krátké filmy, rozhlasové pohádky, divadelní hry. S ochotnickým divadlem se Jaroslav Kofroň seznámil již v útlém věku ve svém rodišti. 1. června 1930 bylo na zahradě rodiny Kofroňových uvedeno amatérským souborem Sdružení katolické mládeže z Krásné Hory a okolí divadelní představení: Na Zdražilově gruntě. Sešlo se na 300 návštěvníků.¹⁹⁴ Z 11 scénických hudeb se jich v rodinném archivu dochovalo 6.

Hudba k filmu „Ráno budeme moudřejší“¹⁹⁵

Hudební spolupráce s Antonínem Ulrichem a Václavem Zahradníkem.

Tři zlaté vlasy Děda Vševěda

Hudba k dětskému divadlu pro sbor a klavír.¹⁹⁶

¹⁹⁴ *Kronika Vletice: 1924–1958*. Krásná hora: Městský úřad. Nепublikováno. s. 23.

¹⁹⁵ Ráno budeme moudřejší. In: *Česká televize* [online]. [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: <https://www.ceskatelevize.cz/porady/134242-rano-budeme-moudrejsi/27731013709/tvurci/>

¹⁹⁶ Dochováno v rodinném archivu Leoše Kofroně.

Potopa světa (1953)

Hudba ke Klicperově hře, která byla napsána pro divadelní soubor a malý orchestr. Jedná se o hru o dvou dějstvích. Hru si ke svému provedení vyžádal dramatický soubor z Telče. Dále si tuto hru vyžádal Dramatický soubor Vrbatův Kostelec. Hra byla provedena 25. prosince 1956 v tělovýchovné jednotě Sokol ve Vrbatově Kostelci.¹⁹⁷

Mistr Pleticha (1953)

Houpací koníček (1954)

Hudba ke krátkému kreslenému filmu. V klavírním partu je autorem napsána poznámka o původním obsazení orchestru: flétna, 2 klarinety, 2 trubky, fagot, smyčce, harfa a bicí. V rodinném archivu dochován klavírní part s autorovými poznámkami.

Boty do opravy (1963)

Hudba ke krátkému filmu pro malý dechový orchestr, bicí. Notový materiál je uložen v rodinném archivu Leoše Kofroně.

Broskvový květ

Hudba k divadelní hře. Obsazení: housle, flétna, klavír.¹⁹⁸

3.6 Úpravy skladeb

Úpravy jeho skladeb byly psány především pro přátele k příležitostem svatebním, na rozloučenou nebo na oslavu.

Johann Sebastian Bach – Charles Gounod: „Ave Maria“

V roce 1944 ji Kofroň upravil pro housle, lesní roh a varhany při příležitosti svatby svého spolužáka Jiřího Krupičky.

Felix Mendelssohn – Bartholdy: „Gondoliéra“ 1'35

Úprava pro lesní roh s průvodem klavíru.

Bedřich Smetana: Vzpomínka (skladba pro lesní roh a klavír)

V roce 1950 ji Jaroslav Kofroň upravil a sám ji zahrál na lesní roh s doprovodem varhan na rozloučenou svému bývalému profesorovi na Pražské konzervatoři Emanuelu

¹⁹⁷ Dochováno v rodinném archivu Leoše Kofroně.

¹⁹⁸ Dochováno v rodinném archivu Leoše Kofroně.

Kauckému ve Strašnicích. Později ji ještě jednou upravil, a to pro lesní roh a orchestr. Tuto úpravu věnoval J. Valtovi, který byl v tu dobu jednatelem Příbramské filharmonie.¹⁹⁹

Zdeněk Fibich: Nálady, dojmy a upomínky

Jaroslav Kofroň upravil skladbu č. 1; z I. sešitu; pro klavírní trio (housle, viola, klavír). Skladba byla napsána ve Vleticích v prosinci roku 1952, minutáž 1'50.

Bedřich Smetana: Jiřinková a Luisina polka

Skladby byly Kofroněm upraveny pro dechový nonet. V roce 1955 o ně projevil zájem ruský dirigent Nikolaj Pavlovič Anosov.²⁰⁰

Norbert Kubát: Dudáček

Staročeská polka, kterou upravil pro smyčcový kvartet.

Hymna ČSR

V rodinném archivu je uložena úprava hymny, kterou Kofroň věnoval pěveckému sboru Záboj ze Sedlčan v úpravě pro smíšený sbor a capella 27. března 1949 ve Vleticích.

Dále jsou dochovány zápisy o československé a sovětské státní hymně, kterou upravil pro varhany a zahrál 12. května 1945 před slavnostní mší na oslavu naší vlasti.

Další úpravy skladeb Jaroslava Kofroně vycházely v časopisu Vedoucí pionýrů. V něm vyšla píseň U táborového ohně, na text Františka Branislava, dále zde byla otištěna píseň Do pochodu na text Jaroslava Šulce.²⁰¹ Ve slovenském časopise je otištěna skladba „Valčík o setkání“ na text Oldřicha Blažka. Autor článku, V. Běhal, napsal: „*Táto pieseň je jednou z troch piesní skladateľa Jaroslava Kofrona a textára Oldřicha Blažeka, ktoré ako celok dostali 1. miesto v našej súťaži o piesne k VII. festivalu mládeže vo Viedni. V uverejňovaní víťazných piesní budeme pokračovať.*“²⁰²

¹⁹⁹ Zápis v originálním notovém zápisu, dochováno v rodinném archivu Leoše Kofroně.

²⁰⁰ Setkali se v Sovětském Svazu při hudebním turné, na kterém byl Kofroň s Komorním sdružením profesorů pražské konzervatoře. KOFROŇ, Stanislav. *Deník Jaroslava Kofroně ze zájezdu Komorního sdružení pražské konzervatoře do NDR (1954) a do SSSR (1955)*. Nepublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

²⁰¹ Ústřížky z časopisu Vedoucí pionýrů, jsou uloženy v rodinném archivu Leoše Kofroně. Ostatní údaje nedostupné.

²⁰² Doslovná citace novinového ústřížku ze slovenských novin, uloženo v osobním archivu Leoše Kofroně. *Slovenské noviny: Smena*. XII.(182). Ostatní údaje nedostupné.

3.7 Rozbor Písní pro nejmenší

Písničky pro nejmenší na básně Jana Hostáně

Cyklus obsahuje pět písní, které jsou určeny nejmenším zpěvákům – dětem. Jsou psány v tóninách vhodných pro dětský hlas: D dur, F dur, G dur s oktávním tónovým prostorem, tedy od d1 – d2. Písně jsou v rozsahu 18–30 taktů, jedná se o písně malé dvoudílné písňové formy s reprízou a malé třídílné písňové formy.

Písně jsou postaveny na diatonických postupech, opakovaných tónech, rozkladu tónického kvintakordu s lehkým klavírním doprovodem, který pěveckou linku podporuje terciovým či akordickým vedením melodie s doprovodem celých akordů či akordových rozkladů.

Jednotlivé písně:

1. Těžké vstávání

Píseň je psána v tónině D dur, 6/8 taktu, tempovém označení: mírně rychle. Pohybuje se v sedmitónovém prostoru a to od d1 – cis1.

Harmonický plán je postaven především na T a D7, objevuje se i II. a III7. Obsahuje introdukci, mezihru a závěr. Jedná se o malou třídílnou písňovou formu a, b, a.

2. Malá kuchařinka

Píseň je psána v tónině G dur, 4/4 taktu, tempové označení: mírně rychle. Pohybuje se v sedmitónovém prostoru a to e1 – d2.

I když se jedná o krátkou píseň, která má pouhých 18 taktů, je harmonicky velmi bohatá. Introdukce a díl a je v základní tónině G dur, díl b je v paralelní tónině e moll a díl c je opět v základní tónině G dur. Jedná se o malou třídílnou písňovou formu a, b, c.

3. Pila

Píseň je psána v tónině F dur, 2/4 taktu, tempové označení: mírně rychle. Pohybuje se v šestitónovém prostoru, a to f1 – d2.

Harmonický plán je postaven na T a D. Melodie obsahuje především opakované tóny, které jsou podpořeny akordickým doprovodem, což evokuje pocit řezání pilou.

Píseň je v malé dvoudílné písňové formě o 30 taktech.

4. Jaro u myslivny

Píseň je psána v tónině D dur, 2/4 takt, tempové označení: mírně. Pohybuje se v osmitónovém prostoru d1 – d2.

Harmonický plán je postaven na hlavních funkcích T, D, S, vedlejší stupně jsou zastoupeny II., III. a VI. stupněm. Jedná se o malou dvoudílnou písňovou formu. Díl a je postaven na vzestupném a sestupném stupnicovém chodu. Díl b je postaven na sekvencích a opakovaných tónech. Skladba obsahuje 21 taktů.

5. Popěvky

Píseň je psána v tónině F dur, 2/4 takt, tempové označení: živě a vesele. Pohybuje se v šestitónovém prostoru f1 – d2.

Píseň začíná rozkladem tónického kvintakordu F dur. Harmonicky je skladba postavena na hlavních stupních T, D a vedlejších stupních II., III., VI. Skladba má rozsah 25 taktů. Jedná se o malou dvoudílnou písňovou formu s náznakem reprízy.

4 Jaroslav Kofroň jako interpret, sbormistr a dirigent

Následující podkapitoly přibližují působení Jaroslava Kofroně ve všech interpretačních oblastech, kterým se věnoval. Hrál na lesní roh v sólových vystoupeních, působil též jako hornista v Komorním sdružení profesorů Pražské konzervatoře. Rovněž se zabýval sbormistrovskou činností ve sboru pražské Typografie. Významné je i Kofroňovo dirigentské působení v Příbramské filharmonii a rovněž na Pražské konzervatoři.

4.1 Hráč na lesní roh

Jak již bylo uvedeno v kapitole „Životopis“, Jaroslav Kofroň se hře na lesní roh začal věnovat v posledním ročníku měšťanské školy a dále pak na učitelském ústavu v Příbrami, kde již působil jako hráč orchestru Příbramské filharmonie. Přestože vystudoval hru na lesní roh na konzervatoři, věnoval se jí pouze jako hlavnímu koníčku a zálibě. Měl tento nástroj velmi rád a řada jeho skladeb právem jemu věnována. Ve studentském deníku Stanislava Kofroně je záznam od prvního vzetí nástroje do ruky k prvnímu koncertu. 11. ledna 1936 se uskutečnila první lekce hry na nástroj u pana Havla, 17. února zkouška u profesora Rudolfa Kaňkovského, 18. února zasedl Jaroslav poprvé k pultu na zkoušce s Příbramskou filharmonií a 23. února se konal první koncert. Tehdy hrál Jaroslav i jeho bratr na staré pístové rohy, které dnes patří mezi „muzejní unikáty“.²⁰³

18. září 1937, tedy v prvním ročníku učitelského ústavu, vystoupil s kvartetem lesních rohů při Smuteční slavnosti Tomáše Garrigua Masaryka pod vedením dirigenta Františka Forsta.²⁰⁴ Za zmínku stojí i vystoupení 28. října 1937, kdy s kvartetem lesních rohů zahrál skladbu Františka Forsta: In memoriam (česká polka).²⁰⁵ Zaznamenán je i koncert z 6. března 1937.²⁰⁶

²⁰³ KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nepublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

²⁰⁴ KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nepublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

²⁰⁵ Státní archiv Příbram. *Státní učitelský ústav Příbram: Kronika (od 1. září 1934–1940)*. Inv. č. 3.

²⁰⁶ Státní archiv Příbram. *Státní učitelský ústav Příbram: Kronika (od 1. září 1934–1940)*. Inv. č. 3.

4.1.1 Sólový hráč

Jako sólový hráč se uplatňoval zejména ve spolupráci s Příbramskou filharmonií, se kterou udržoval stálý kontakt. Z řady jeho koncertů se dochoval pouze následující záznam a dále se jedná o osobní či rodinné události.

2. března 1949 – záznam o koncertu.²⁰⁷

11. června 1954 – koncert s Příbramskou filharmonií v Příbrami. Jaroslav hrál skladbu od Wolfganga Amadea Mozarta – Koncert pro lesní roh, č. 2, Es dur (Allegro maestoso, Rondo, Andante).²⁰⁸

12. dubna 1960 – zahrál ve strašnickém krematoriu na rozloučení s profesorem Františkem Forstem, který byl čestným dirigentem Příbramské filharmonie.²⁰⁹

4.1.2 Orchestrální hráč

Komorního sdružení profesorů Pražské konzervatoře

Komorní soubor byl založen roku 1950 profesorem Adolfem Kubátem (1899–1980)²¹⁰. Profesori dechového oddělení, kteří tvořili jádro sdružení, spojili svou práci pedagogickou s uměleckou činností sólovou i komorní.²¹¹ Jednalo se o největší komorní soubor v ČSSR, který se skládal ze 17 členů. Jaroslav Kofroň se stal členem tohoto hudebního tělesa roku 1952. Absolvovali zájezdy do Rakouska, Maďarska, NDR, Jugoslávie, Švédska, Dánska.

Mezi úspěšné patřil zájezd do NDR (21. únor–9. březen 1954) u příležitosti čtyř zahraničních ministrů.²¹² Koncert se konal v tomto obsazení: František Čech (příčná flétna), Adolf Kubát (hoboj), Dr. Václav Smetáček (hoboj), Vladimír Říha (klarinet), Dr. Milan Kostohryz (klarinet), Karel Bidlo (fagot), Karel Pivoňka (fagot), Miroslav Štefek (lesní roh), Vladimír Kubát (lesní roh), Bedřich Jaroš (violoncello), František Hertl (kontrabas). V příloze č. 11 je dochovaný plakát s fotografií tohoto sdružení.

²⁰⁷ *Kronika Příbramské filharmonie*. Příbram: Archiv Příbramské filharmonie. Nepublikováno. s. 168.

²⁰⁸ *Kronika Příbramské filharmonie*. Příbram: Archiv Příbramské filharmonie. Nepublikováno. s. 184.

²⁰⁹ *Kronika Příbramské filharmonie*. Příbram: Archiv Příbramské filharmonie. Nepublikováno. s. 210.

²¹⁰ Adolf Kubát (1899–1980) – hobojista, profesor Pražské konzervatoře, spoluzakladatel hudebního souboru Noneto.

²¹¹ Archiv pražské konzervatoře: HOLZKNECHT, Václav. *150 let Pražské konzervatoře*. Praha: Státní nakladatelství, 1961, s. 317.

²¹² ČERNUŠÁK, Gracian, Bohumír ŠTĚDRŮ a Zdenko NOVÁČEK, ed. *Československý hudební slovník osob a institucí*. Praha: Státní hudební nakladatelství, 1965. A-L, svazek první, s. 701.

Velmi úspěšný byl zájezd do Sovětského svazu, který se konal ve dnech 11. listopadu – 3. prosince 1955. První koncert proběhl 12. listopadu a zaznamenal velký úspěch a ohlas. Setkali se zde s ředitelem konzervatoře Alexandrem Svěšnikovem, Igorem Belzou (1904–1994) a dirigentem Nikolajem Pavlovičem Anosovem, který projevil zájem o Kofroňovy skladby, a to o úpravu Smetanových polek.²¹³

Z mnoha dalších koncertů si svou pozornost zaslouží následující vystoupení:

28. dubna 1954 – vystoupení ve Velkém sále Městské knihovny v Praze, kde zazněla skladba od Jiřího F. Nováka „Serenáda pro 11 dechových nástrojů“, op. 3a a skladba od Miroslava Krejčího „Decet“, op. 94.²¹⁴

10. listopadu 1954 – Koncert s názvem: Večer z děl Antonína Dvořáka, kde zazněla skladba „Serenáda d moll pro dechové nástroje, violoncello a kontrabas“ op. 44.²¹⁵

26. května 1956 – vystoupilo toto sdružení na Pražském jaru.²¹⁶

14. května 1961 – slavnostní koncert k oslavě 150 let založení Pražské konzervatoře, zazněla „Serenáda d moll“ op. 44 pro dechové nástroje, violoncello a kontrabas.²¹⁷

13. listopadu 1963 – Slavnostní koncert ve prospěch konzervatoře ve Skoplji, ve Velkém sále Domu umělců v Praze.²¹⁸

Pražská zpěvohra²¹⁹

Svou činnost zahájila roku 1946. Dirigenti: Alois Klíma (1905–1980)²²⁰, Zdeněk Chalabala (1899–1962)²²¹, v letech 1953–1954 byl druhým dirigentem Jaroslav Kofroň. Soubor čítal 32 členů orchestru, 30 členů sboru a 18 sólistů. Vyšla odtud řada profesionálních umělců, například Viktor Kočí, Věra Soukupová.

²¹³ KOFROŇ, Stanislav. *Deník Jaroslava Kofroně ze zájezdu Komorního sdružení profesorů Pražské konservatoře do NDR (1954) a do SSSR (1955)*. Nepublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

²¹⁴ Archiv pražské konzervatoře: programy koncertů, P35 1953/1954, výkon 58.

²¹⁵ Archiv pražské konzervatoře: programy koncertů, P36, 1954/1955, výkon 4.

²¹⁶ Pražské jaro: Komorní sdružení profesorů konzervatoře. In: *Festival* [online]. 1956 [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: <https://festival.cz/koncert/komorni-sdruzeni-profesoru-konservatore-2/>

²¹⁷ Archiv pražské konzervatoře: programy koncertů, P42, 1960/1961.

²¹⁸ Archiv pražské konzervatoře: programy koncertů, P45, 1963/1964, výkon 2.

²¹⁹ Pražská zpěvohra. In: *Český hudební slovník* [online]. [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: https://www.ceskyhudebnislovník.cz/slovník/index.php?option=com_mdictionary&task=record.record_detail&id=7570

²²⁰ Alois Klíma (1905–1980) – český dirigent.

²²¹ Zdeněk Chalabala (1899–1962) – klavírista, houslista, pedagog, významný operní dirigent.

Zdeněk Chalabala. In: *Český hudební slovník* [online]. [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: https://www.ceskyhudebnislovník.cz/slovník/index.php?option=com_mdictionary&task=record.record_detail&id=4480

4.2 Sbormistr

Jaroslav Kofroň působil jako sbormistr v různých pěveckých tělesech. V letech 1949–1950 byl sbormistrem Pěveckého sdružení pražských učitelek. V letech 1950–1953 byl sbormistrem pěveckého sdružení Typografia, s tímto souborem pořádal vystoupení na pěveckých festivalech v Kroměříži (1950), Bratislavě (1952) a řadě dalších.²²²

Pěvecké sdružení pražských učitelek (PSPUK)

Bylo založeno Františkem Spilkou roku 1912 jako protějšek Pěveckého sdružení pražských učitelů. Vystřídala se zde řada sbormistrů, jakými byl Metod Doležil (1885–1971), Metod Vymetal (1885–1945), který zde působil nejdéle, a v letech 1949–1950 Jaroslav Kofroň.²²³

Pěvecký spolek Typografia

Byl ustanoven valnou hromadou roku 1910. Prvním předsedou byl František Tesař, první vystoupení se konalo 7. října 1910. Největší zásluhu, díky které se dostal spolek do povědomí umělců, měl Jaroslav Šefl. Spolku věnovali své skladby například: Josef Bohuslav Foerster, Otakar Nedbal. V roce 1924 se sbor osamostatnil a uměleckého vedení se ujal Vojtěch Bořivoj Aim. Vedle Aima se stal v letech 1949–1953 sbormistrem Jaroslav Kofroň.²²⁴

Z řady koncertů stojí za pozornost zejména **vystoupení na Pražském jaru**. Koncert se konal **1. června 1950 u příležitosti jubilea 50. výročí jeho založení**, v Obecním domě ve Smetanově síni společně s panem profesorem Vojtěchem Bořivojem Aimem a Jaroslavem Kofroněm.²²⁵ Zazněly písně od Josefa Bohuslava Foerstra, Boleslava Vomáčky, Jana Kapra (píseň „Slovanské jaro“, věnováno sboru a profesoru Aimovi k pětadvaceti letí jejich společné práce), Vojtěcha Bořivoje Aima a Bedřicha Smetany

²²² ČERNUŠÁK, Gracian, Bohumír ŠTĚDRŇ a Zdenko NOVÁČEK, ed. *Československý hudební slovník osob a institucí*. Praha: Státní hudební nakladatelství, 1965. A-L, svazek první, s. 691.

²²³ ČERNUŠÁK, Gracian, Bohumír ŠTĚDRŇ a Zdenko NOVÁČEK, ed. *Československý hudební slovník osob a institucí*. Praha: Státní hudební nakladatelství, 1965, M-Z, svazek druhý, s. 293.

²²⁴ ČERNUŠÁK, Gracian, Bohumír ŠTĚDRŇ a Zdenko NOVÁČEK, ed. *Československý hudební slovník osob a institucí*. Praha: Státní hudební nakladatelství, 1965., M-Z, svazek druhý, s. 293.

²²⁵ Pražské jaro: Komorní sdružení profesorů konservatoře. In: *Festival* [online]. 1950 [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: <https://festival.cz/koncert/komorni-sdruzeni-profesoru-konservatore-2/>

(zazněly písně Píseň svobody, Naše píseň, Modlitba pro mužský sbor, Rolnická, Věno pro mužský sbor).²²⁶

Mužský pěvecký kvartet²²⁷

4.3 Dirigent

Jaroslav Kofroň se věnoval také dirigování. Prvním tělesem, kde si vyzkoušel pozici dirigenta, byla otcova Krásnohorská kapela. Dne 17. června 1945, při příležitosti oslavy osvobození, se postavil před dechový orchestr. Mezi významnější tělesa patří především Příbramská filharmonie, pěvecké sbory, ale také orchestr posluchačů Pražské konzervatoře.

4.3.1 Dirigentská činnost v Příbramské filharmonii 1948–1949

Příbramská filharmonie byla založena roku 1908. Prvním dirigentem byl Bohumil Fidler.²²⁸ Jaroslav Kofroň začal řídit Příbramskou filharmonii za zaneprázdněného dirigenta Františka Forsta již v průběhu roku 1947. V roce 1948 se stal oficiálním dirigentem tohoto tělesa. Pod jeho taktovkou se v tomto roce konalo 13 koncertů. Za jeho působení se úroveň orchestru značně zvedla. Jeho činnost u dirigentského pultu byla profesionální, nekompromisní, nedělal rozdíl mezi hráči, zda jsou starší či mladší generace. Nesnášel nekázeň a diletantství. V následujícím roce 1949 se uskutečnilo 19 koncertů. V této době měla filharmonie 56 členů.²²⁹

I přesto, že vedl orchestr krátce, dovedl ho na vysokou úroveň. Nastudoval skladby Edvarda Hagerupa Griega, 3 symfonie Petra Iljiče Čajkovského, Roberta Schumanna, Ludwiga van Beethovena, z české tvorby především díla Bedřicha Smetany a Antonína Dvořáka. Nastudoval s orchestrem také vlastní skladby, které jsou dodnes zařazeny v repertoáru pro svou melodičnost a půvab.²³⁰

²²⁶ Pražské jaro: Koncert Pěveckého sboru Typografia u příležitosti jubilea 50 let jeho založení online]. 1950 [cit. 2020-03-29]. Dostupné z <https://festival.cz/koncert/koncert-peveckeho-sboru-typografia-u-prilezitosti-jubilea-50-let-jeho-zalozeni/>

²²⁷ TRATINA, Václav a kol. *Velký slovník osobností vědy a kultury příbramského regionu*. Příbram: Knihovna Jana Drdy, 2001, s. 131.

²²⁸ *Šedesát let Příbramské filharmonie*. Příbram: Závodní klub Uranových dolů Příbram, 1973, s. 6.

²²⁹ *Šedesát let Příbramské filharmonie*. Příbram: Závodní klub Uranových dolů Příbram, 1973, s. 6.

²³⁰ RICHTER, Jiří A. a Stanislav KOFROŇ. *90. výročí Příbramské filharmonie: 1908–1998*. Příbram: Knihovna Jana Drdy, 1998, s. 8.

Kofroňovi přirostla Příbramská filharmonie natolik k srdci, že mu její osud nebyl lhostejný. Je dochován dopis, který píše Jaroslav „své“ filharmonii:

„Naše filharmonie, jako všechna podobná tělesa, musí překonávat mnoho překážek. Jde hlavně o to, abychom si sami práci neztěžovali nedbalým docházením do zkoušek. Buďme upřímní a buďme pravými českými muzikanty! Máme přece tolik příkladů z našich velkých hudebníků, z nichž každý říká, že nehrajeme sobě, ani lidem, ale něčemu nekonečně krásnému, co přetrvá všechny časy a co nás má silit.“²³¹

Zdeněk Labský, bývalý první houslista Příbramské filharmonie a ředitel tehdejší Lidové školy umění, vzpomínal na práci mladého dirigenta s uznáním. Uměl odhadnout, co jsou hráči schopni zahrát a především sám věděl, co od nich požaduje. Jeho práce s kolektivem vycházela z dobré znalosti psychologie lidí.²³²

Z řady koncertů jmenujme alespoň některé:

28. května 1948 – Slavnostní koncert k 40. výročí filharmonie. Dirigoval předehru k Smetanově opeře Hudička, od Antonína Dvořáka Slovanský tanec č. 4 a Polonézu.²³³

10. září 1948 – Spoluúčast Příbramské filharmonie na tryzně za prezidenta Edvarda Beneše – dirigoval Schubertovu „Nedokončenou“.²³⁴

27. října 1948 – oslava 30. výročí ČSR

S filharmonií Kofroň spolupracoval i v následujících letech po svém odchodu. V tomto období dirigoval například koncert 28. dubna a 26. května 1959. Vedle zvoleného repertoáru dirigoval i svou skladbu Concertino pro lesní roh, sólový part Jiří Štefan, sólista orchestru Národního divadla.²³⁵

V archivu Příbramské filharmonie jsou uloženy tyto notové materiály pod čísla: 72 – Vzpomínka (pro lesní roh), 115 – Pochod mládeže, 153 – Večerní písně, 212 – Variační rondo, 512 – Radostná předehra, 1096 – Josefinka polka, 1139 – Concertino pro harfu.

²³¹ KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nепublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové. Také lze nalézt v Kronice Příbramské filharmonie, viz příloha č. 7.

²³² KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. Nепublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

²³³ *Kronika Příbramské filharmonie*. Příbram: Archiv Příbramské filharmonie. Nепublikováno. s. 162.

²³⁴ KOFROŇ, Stanislav. *Životní dílo Jaroslava Kofroně*. Nепublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

²³⁵ *Kronika Příbramské filharmonie*. Příbram: Archiv Příbramské filharmonie. Nепublikováno. s. 205.

4.3.2 Dirigent orchestru posluchačů konzervatoře 1948–1966

Jaroslav Kofroň, který byl absolventem instrumentálního a dirigentského oddělení Pražské konzervatoře, působil na konzervatoři nejprve jako pedagog hudební teorie a po Špidrově odchodu začal řídit školní sbor.²³⁶ Také zde působil jako dirigent žákovského orchestru.

24. dubna 1955 – Smetanova síň, vedle řady dalších skladeb (například: Bedřich Smetana: Ze studentského života, Václav Smetáček: Vivat Olympia, pochod) zazněla Kofroňova Serenáda. 1. polovinu koncertu dirigoval Václav Smetáček,²³⁷ 2. polovinu koncertu dirigoval Jaroslav Kofroň.²³⁸

Koncert sólistů Pražské konzervatoře se spoluúčastí Orchestru státní konzervatoře se konal **16. dubna 1957** pod vedením Jaroslava Kofroně. Jako sólisté vystoupili Jan Polášek – violoncello, Petr Messiereur – housle (pedagog na HAMU v Praze), Jaroslav Kolář – klavír, Lubomír Malý – viola (v této době pedagog na Pražské konzervatoři a HAMU v Praze), Jarmila Krásová – zpěv, Jarmila Rudolfová – zpěv Jaroslav Kachel – zpěv. V době koncertu ještě nikdo s určitostí nevěděl, že se již v této chvíli jedná o koncert našich nejpřednějších umělců.²³⁹

Dne 13. února 1959 se v Komorním divadle v Praze konal koncert na oslavu Henryho Purcella k výročí 300 let od jeho narození. Kofroň řídil orchestr a sbor složený ze žáků konzervatoře.

12. dubna 1960 se konal koncert v kulturním domě sedlecké školy, kde dirigoval orchestr posluchačů konzervatoře.

Při oslavách 150 let Pražské konzervatoře dirigoval Ariadnu na Naxu od Jiřího Antonína Bendi, hrál orchestr posluchačů ze třídy profesora B. Lišky.²⁴⁰

1. května 1965 dirigoval „Slavnostní koncert“ na počest 20. výročí osvobození republiky. Dirigoval Českou píseň od Bedřicha Smetany.²⁴¹

Jaroslav Kofroň dirigoval i řadu armádních či jiných orchestrů.

²³⁶ Archiv pražské konzervatoře: HOLZKNECHT, Václav. *150 let Pražské konzervatoře*. Praha: Státní nakladatelství, 1961, s. 242.

²³⁷ Václav Smetáček (1906–1986), český hobojista, skladatel, dirigent, sbormistr a profesor pražské konzervatoře. ČERNUŠÁK, Gracian, Bohumír ŠTĚDRŮN a Zdenko NOVÁČEK, ed. *Československý hudební slovník osob a institucí*. Praha: Státní hudební nakladatelství, 1965., M-Z, svazek druhý, s. 538.

²³⁸ Archiv pražské konzervatoře, programy koncertů, P36, 1954/1955, výkon 64.

²³⁹ Program koncertu patří do rodinného archivu Evy Havlíčkové.

²⁴⁰ Archiv pražské konzervatoře, programy koncertů, P42, 1960/1961, výkon není uveden.

²⁴¹ Archiv pražské konzervatoře: programy koncertů, P46, 1964/1965, výkon 58.

8. července 1960 řídil orchestr Československých státních lázní v Poděbradech. Sólisté: Hana Vrabcová – zpěv (soprán), Radmil Kvirenc – zpěv (tenor), Jiří Štefan – lesní roh. Koncert se nesl v duchu ucelené přehlídky dosavadní Kofronovy tvorby. V první části zazněla: Radostná přehra, Concertino pro lesní roh a orchestr, Sousedská, Josefinka, Karnevalový valčík. Ve druhé části zazněly: Večerní písně, Valašské písně, Slovenské písně, Furiant, Serenáda, Vletická polka, Sedlčanská mazurka, Letní vzpomínky, Pochod mládeže.

18. března 1962 tento orchestr vystoupil pod taktovkou Miloše Zelenky a mimo jiných skladeb zazněl Furiant a Variační rondo pro lesní roh od Kofroně.²⁴²

²⁴² Dochovaný plakát v rodinném archivu Leoše Kofroně.

5 Malířská tvorba Jaroslava Kofroně

Při vzpomínkových večerech, které se konaly po Jaroslavově smrti, nejen v jeho rodišti Krásné Hoře, ale také v Pardubicích a Sedlčanech, byla vystavena i řada jeho obrazů, které jsou nedílnou součástí jeho tvorby. Několik kreseb je uvedeno v příloze této práce.

5.1 Malíř

Jaroslav Kofroň od svého dětství velice rád maloval a kreslil. Na učitelském ústavu v Příbrami získal základní znalosti od profesora Bohuslava Skřivánka. V době okupace ho nejvíce inspiroval akademický malíř Josef Hlaváček, který společně s ním hrál v orchestru Velké operety v Praze. Na konzervatoři v Praze navštěvoval odborné přednášky o výtvarných činnostech a dějinách umění. Mezi další výtvarníky, kteří Jaroslava Kofroně ovlivnili, patřili akademický malíř Karel Stehlík (1912–1985) a jeho bratr Ladislav Stehlík, do jehož rodiny se Jaroslav přizemil, dále pak malíř a grafik profesor Rudolf Klimovič (1917–1990).²⁴³

Řada Kofroňových kreseb a obrazů je z okolí jeho rodiště. Je to dokladem toho, jak moc měl svůj rodný kraj rád a jak rád se do něho vracel. Zajímal se o řadu výtvarných technik, ale nejvíce si oblíbil olejomalbu. Z jeho tvorby, která čítá na 100 obrazů, je 5 velkých obrazů, 40 obrazů o rozměrech (50x35), 20 obrazů (35x22), 35 obrazů (30x18). Názvy některých obrazů: Pohled ze stráně na rodnou chalupu; Bláhův mlýn ve Vleticích; U splavu ve Vleticích; Zima ve Vleticích; Zima v Krkonoších I.; Rybník u Jetřichovic. Rád maloval svou blízkou rodinu: ženu Dagmar, syna Leoše, neteř Evu, ale také své žáky.²⁴⁴

5.2 Vzpomínkové večery

Vzpomínkový večer v Pardubicích – září 1981

Na uspořádání tohoto koncertu měl velký podíl tehdejší ředitel konzervatoře profesor Václav Rabas, bývalý Kofroňův žák, který se ujal úvodního slova, a dále s organizací pomáhal profesor Otakar Tvrdý. Celovečerní koncert autorových skladeb se konal

²⁴³ KOFROŇ, Jaroslav. *Životní dílo Jaroslava Kofroně*. Nepublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové. Čerpáno z publikace vydané Kulturním domem Josefa Suka: *15 let úmrtí Jaroslava Kofroně*, 1981.

²⁴⁴ KOFROŇ, Stanislav. *Životní dílo Jaroslava Kofroně*. Nepublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové, kde jsou dochovány kresby a několik obrazů.

v koncertním sále pardubické konzervatoře a bylo zde vystaveno 10 Kofroňových olejových obrazů. Tohoto koncertu se zúčastnila i Josefa Kofroňová (maminka).²⁴⁵

Vzpomínkový večer v Sedlčanech – říjen 1981

Tento koncert se nesl v duchu pardubického koncertu, který se konal v Kulturním domě Josefa Suka v Sedlčanech k 15. výročí úmrtí Jaroslava Kofroně. Profesor Otakar Tvrďý zařídil, že přijelo několik účinkujících z Pardubic, především hornistů, a sám se ujal úvodního slova. V první části zazněly Kofroňovy skladby, ve druhé polovině vystoupilo Pražské smyčcové trio.²⁴⁶ Vedle Kofroňových skladeb byla uspořádána výstava obrazů. Na výstavě byla vystavena pouze část autorovy tvorby, která byla rozdělena do čtyř částí: Rodná obec; Sedlecko; Oblíbená místa pobytu; Pobyt poslední.²⁴⁷

Vzpomínkový večer v Krásné Hoře – 9. června 1989

Organizovala rodina Kofroňových za velké podpory tehdejšího Místního národního výboru Krásná Hora. Na koncertě účinkovali sólisté Národního divadla. Hlavní osobou byl pěvec Eduard Haken.²⁴⁸ Nezazněla žádná autorova skladba, avšak bylo vystaveno 45 obrazů pana Jaroslava.

Vzpomínkový večer v Krásné Hoře – 1991

Vystoupil Pražský mužský sbor.

Vzpomínkový večer v Krásné Hoře – 13. prosince 1996

Večer byl věnován k připomenutí dvou Kofroňových kulatých výročí – 75. výročí jeho narození a 30. výročí tragického úmrtí.

Koncert byl rozdělen do dvou částí. *V první části* koncertu vystoupili sólisté a menší komorní tělesa, která přednesla skladatelovy skladby. Zazněly zde skladby klavírní „Vzpomínka“, „Vánoční preludium“, které přednesla profesorka Vladimíra Šandová, volná

²⁴⁵ KOFROŇ, Stanislav. *Životní dílo Jaroslava Kofroně*. Nepublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

²⁴⁶ KOFROŇ, Stanislav. *Životní dílo Jaroslava Kofroně*. Nepublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

²⁴⁷ KOFROŇ, Jaroslav. *Životní dílo Jaroslava Kofroně*. Nepublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové. Čerpáno z publikace vydané Kulturním domem Josefa Suka: *15 let úmrtí Jaroslava Kofroně*, 1981.

²⁴⁸ Eduard Haken (1910–1996), český operní pěvec – bas. Od roku 1941 sólista Národního divadla v Praze. Laureát státní ceny (1953), Zasloužilý umělec (1958), Národní umělec (1964), zasloužilý člen ND (1975). Stěžejní role: Vodník (Rusalka), Kecal (Prodaná nevěsta), Zachariáš (Nabucco). PROCHÁZKA, Vladimír, ed. *Národní divadlo a jeho předchůdci: Slovník umělců divadel*. Praha: Academia, nakladatelství Československé akademie věd, 1988.

věta ze „Sonatiny pro housle“, kterou zahrál Vadim Minčuk (houslista ukrajinské národnosti), zazněly zde i dvě věty ze „Suity pro akordeon“ („Preludium“ a „Furiant“), které zahrála Věra Černá (toho času posluchačka konzervatoře). Mimo skladatelových skladeb zazněl také „Klavírní kvintet D-dur“ od Jakuba Jana Ryby. Druhé části programu se ujala Příbramská filharmonie. Pod taktovkou Jiřího Richtera zazněly dvě Kofroňovy skladby pro lesní roh a orchestr „Vzpomínka“ a „Variační rondo“. Na lesní roh zahrála Blanka Vojtíšková (toho času posluchačka HAMU).²⁴⁹

²⁴⁹ *Kronika města Krásná Hora: 1991–1996*. Krásná Hora: Městský úřad, Nepsublikováno. s. 236–237.

Závěr

Ve své diplomové práci jsem z dostupných a dohledatelných materiálů představila osobnost Jaroslava Kofroně jako pedagoga, skladatele, interpreta a malíře. Původně se má práce měla zabývat autorovým dílem skladatelským a pedagogickým, ale po postupném odhalování dalších autorových činností jsem práci rozšířila o kapitolu interpreta a malíře.

Úvod je věnován životopisu, který se zabývá především autorovým dětstvím, mládím, studiem, a mapuje autorovu životní cestu pedagogickou, skladatelskou a interpretační. Nejceněnějšími prameny byly pro mne deníky, které psal Stanislav Kofroň a věnoval je tak památce svého bratra Jaroslava. Zachytil v nich nejen dobu společného dětství, mládí, dobu studia, ale také vzpomínky rodiny, Jaroslavových přátel, spolužáků, pedagogických kolegů a žáků, které lze dnes jen těžko dohledat. Nebýt Stanislavových deníků, nikdy by tato práce nevznikla. Abych se dověděla ještě více o životě rodiny Kofroňových, vydala jsem se do Krásné Hory, pod kterou spadá rodná ves Jaroslava Kofroně, a listovala jsem v tamějších kronikách, kde jsem našla mnoho zajímavých informací, které mi pomohly objasnit Jaroslavův postoj k hudbě, ke které byl veden od útlého mládí svými rodiči.

Náročnost jednotlivých kapitol byla různá. Nejsložitější byla kapitola zabývající se autorovým dílem. Veškerý zapůjčený notový materiál, který mi poskytl Leoš Kofroň, jsem roztrídila a zařadila do náležitých skupin podle stylu hudby a nástrojového obsazení. Pro zjištění, které autorovo dílo bylo nejznámější, nejhranější a nejoblíbenější, jsem se vydala do archivu Pražské konzervatoře, kde jsem prošla dochované koncerty z let 1948–1967, ve kterých jsem hledala autorovy skladby. Zaměřila jsem se na skladby, které sám autor považoval za zdařilé a zasloužil se o jejich uvedení. Setkala jsem se s kronikářkou Příbramské filharmonie Helenou Kaiserovou a prošla záznamy, které dokládají četnost provedení jednotlivých skladeb, a to nejen v době Kofroňovy dirigentské práce s Příbramskou filharmonií, ale i v následujících letech a po autorově smrti.

Intenzivně jsem se věnovala internetovému hledání, abych i v tomto směru zmapovala hrané a oblíbené skladby. Velkou pozornost si zaslouží nejznámější autorova skladba „Sonatina pro lesní roh“, která je dochována v nahrávkách různých interpretů. Tato skladba je dodnes hrána na konzervatořích. Ze „Suity pro akordeon“ je nejhranější částí „Furiant“, který se řadí mezi repertoár základních uměleckých škol. Autor napsal či zhudebnil 300 písní, které věnoval Akademii věd v Bratislavě, a dalších téměř 350 písní je zčásti

uloženo v rodinném archivu Leoše Kofroně a zčásti se nachází u konkrétních osob, kterým autor písně věnoval. Telefonicky jsem se spojila s Armádní posádkovou hudbou České republiky, ale bohužel se v archivu nic nedochovalo. Těžko dohledatelné byly i skladby, které autor věnoval různým vojenským hudbám, které dnes již neexistují a jejichž archivy nejsou v dnešní době dostupné.

Pro kapitolu, která přibližuje Kofroně jako interpreta, jsem se vydala do Vrchlabí, kde jsem se setkala s paní Tauchmanovou a ředitelem vrchlabské základní umělecké školy Radkem Hanušem, abych se dověděla více o Kofroně spolupráci s místním národopisným souborem Krakonoš. Oslovila jsem Zuzanu Vepřekovou, která vede Příbramský sbor, abych se dověděla více o spolupráci s Antonínem Vepřekem. Bohužel se mi po mnoha pokusech nepodařilo navázat kontakt s Benešovským dívčím sborem, který vedl Otomar Pičman.

Mé několikaměsíční bádání a hledání předčilo mé očekávání. Vedle pedagogického díla jsem se seznámila s autorovou skladatelskou tvorbou instrumentální a především písňovou, která mě zaujala svou jednoduchostí a vřelostí. S několika písněmi jsem seznámila své žáčky, které se věnují zpěvu, a byla jsem překvapena jejich vřelým přijetím.

Díky své práci jsem měla možnost seznámit se s řadou zajímavých osobností, jakými byla Jana Tauchmanová a ředitel Základní umělecké školy Karla Halíře ve Vrchlabí Radek Hanuš, profesor Miroslav Štělák a profesor Ivan Štraus. V době bádání a hledání ve výše uvedených institucích jsem se setkala se zájmem o osobnost Jaroslava Kofroně, kterého zná veřejnost zejména jako pedagoga.

Diplomová práce by mohla přispět k tomu, aby se veřejnost seznámila s celou šíří Kofroněvy osobnosti, kterou budeme vnímat nejen jako pedagoga, ale také jako skladatele, malíře, interpreta, dirigenta a sbormistra. Tato práce má ovšem ještě hlubší význam, dne 5. února 2021 uplyne sto let od jeho narození, bude to jedinečná příležitost připomenout hudebnímu světu jméno: JAROSLAV KOFROŇ.

Seznam použitých informačních zdrojů

Knihy

ČERNUŠÁK, Gracian, Bohumír ŠTĚDRONĚ a Zdenko NOVÁČEK, ed. *Československý hudební slovník osob a institucí*. Praha: Státní hudební vydavatelství, 1965. A-L, svazek první.

ČERNUŠÁK, Gracian, Bohumír ŠTĚDRONĚ a Zdenko NOVÁČEK, ed. *Československý hudební slovník osob a institucí*. Praha: Státní hudební vydavatelství, 1965. M-Z, svazek druhý.

HABART, Čeněk. *Sedlčansko, Sedlecko a Voticko: IV. díl*. Praha: Pražská edice, 1995. ISBN 80-901734-0-3.

PROCHÁZKA, Vladimír, ed. *Národní divadlo a jeho předchůdci: Slovník umělců divadel*. Praha: Academia, nakladatelství Československé akademie věd, 1988.

STÁREK, Zdeněk. *Slovník českých sbormistrů*. Praha: Divadelní ústav, 1982. Sborové umění., A-L, část I.

STÁREK, Zdeněk. *Slovník českých sbormistrů*. Praha: Divadelní ústav, 1982. Sborové umění., M-Z, část II.

TRATINA, Václav a kol. *Velký slovník osobností vědy a kultury příbramského regionu*. Příbram: Knihovna Jana Drdy, 2001. ISBN 80-86240-44-4.

Učebnice

KOFROŇ, Jaroslav. *Učebnice harmonie*. 1. vydání. Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, 1958. 183 s.

KOFROŇ, Jaroslav. *Učebnice harmonie: pracovní sešit*. 1. vydání. Praha: Editio Bärenreiter Praha, 2002. 113 s. ISBN 80-86385-16-7.

KOFROŇ, Jaroslav. *Učebnice intonace a rytmu*. 1. vydání. Praha: Editio Supraphon, 1967. 204 s.

KOFROŇ, Jaroslav. *Učebnice intonace a rytmu*. 8. vydání (v Editio Bärenreiter vydání 2.). Praha: Editio Bärenreiter, 2002. 204 s. ISBN 80-86385-15-9.

KOFROŇ, Jaroslav. *Učebnice intonace. Praha: Městský dům kultury N. V. hlavního města Prahy a Lidová konzervatoř, 1963.*

Sborníky a publikace

25 let Příbramského dětského sboru. Příbram: UPS, 1964.

HOLZKNECHT, Václav. *150 let Pražské konzervatoře. Praha: Státní nakladatelství, 1961.*

RICHTER, Jiří A. a Stanislav KOFROŇ. *90. výročí Příbramské filharmonie: 1908–1998. Příbram: Knihovna Jana Drdy, 1998. ISBN 80-901979-9-X.*

Sedlecko a Prčicko: vlastivědný sborník. Měšetice: Marie Kovalová, 21/2017. ISBN 978-80-2604-510-6.

Šedesát let Příbramské filharmonie. Příbram: Závodní klub Uranových dolů Příbram, 1973.

GUITWIRTH, Jiří. *Příbramský dětský sbor 60 let. Příbram: I. ZUŠ Příbram, 1999.*

POLÁK, Stanislav. *40 let Příbramského dětského sboru. Příbram: Okresní archiv v Příbrami, 1979.*

Rozhovory

Mgr. Eva Havlíčková (prosinec 2018)

Ing. Leoš Kofroň (prosinec 2018)

Mgr. Jana Tauchmanová (únor 2020)

BcA. Radek Hanuš, DiS. (únor 2020)

Telefonní kontakt

PhDr. Vladimír Střelák (září 2019)

Emailová komunikace

Ivan Štraus (březen 2020)

Rodinný materiál

KOFROŇ, Jaroslav. *Autorovy poznámky*. Dochováno v rodinném archivu Leoše Kofroně.

KOFROŇ, Jaroslav. *Didaktické poznámky*. Dochováno v rodinném archivu Leoše Kofroně.

KOFROŇ, Stanislav. *Deník Jaroslava Kofroně ze zájezdu Komorního sdružení pražské konzervatoře do NDR (1954) a SSSR (1955)*. 15 s. Nepublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

KOFROŇ, Stanislav. *Lesní roh a Příbramsko*. 43 s. Nepublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

KOFROŇ, Stanislav. *Třicet let na cestě za uměním*. 43 s. Nepublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

KOFROŇ, Stanislav. *Životní dílo Jaroslava Kofroně*. 68 s. Nepublikováno. Uloženo v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

Notový materiál: originální rukopisy Jaroslava Kofroně.

Rodinný archiv Evy Havlíčkové.

Rodinný archiv Leoše Kofroně.

Soukromé dopisy Jaroslava Kofroně.

Kroniky

Kronika města Krásná Hora: 1991–1996. Krásná Hora: Městský úřad, Nepublikováno.

Kronika města Krásná Hora: Pokračování zápisů za dobu roku 1937 do roku 1957. Krásná Hora: Městský úřad. Nepublikováno.

Kronika města Krásná Hora: 1980–1988. Krásná Hora: Městský úřad. Nepublikováno. (psána od roku 1957 – zpětně ji dopisoval Stanislav Kofroně)

Kronika měšťanské a obecné školy: 1941/1942. Sedlec-Prčice: Základní škola a mateřská škola Sedlec-Prčice. Nepublikováno.

Kronika Příbramské filharmonie. Příbram: Archiv Příbramské filharmonie. Nepublikováno.

Kronika Vletice: 1924–1958. Krásná hora: Městský úřad. Nepublikováno.

Archiv

Archiv Českého rozhlasu.

Nahrávky jsou uloženy v archivu Českého rozhlasu pod těmito čísly: Píseň o skřivánkovi – CR.HKV.2008.497. Znělka – CR.HKV.2008.590.

Nahrávky jsou uloženy v archivu Českého rozhlasu pod těmito čísly: Kallec je pán od stavu – CR.ARCH.2011.50090. Na Rychlově – CR.ARCH.2011.50091. Na hoře na Žalým u Kubáta – CR.ARCH.2011.50092. Země je hnědá – CR.ARCH.2011.50094. Usni, mé dítě – CR.ARCH.2011.50095. Ponikelští pasáci – CR.ARCH.2011.50096.

Nahrávky jsou uloženy v archivu Českého rozhlasu pod těmito čísly: Měsíček už vyšel – CR.REZVF3.1994.775. Sviť mně jasný měsíčku – CR.REZVF3.1994.776. Vosika – CR.HKP.2010.211.

Nahrávky jsou uloženy v archivu Českého rozhlasu pod těmito čísly: Tkalcovská – CR.HKV.2008.2668. Na cukr na kafe – CR.HKP.2008.2669. V Jilemnickém zámku – CR.HKP.2008.2670. Ševcovská – CR.HKP.2008.2671.

Nahrávky jsou uloženy v archivu Českého rozhlasu pod těmito čísly: Bembaša – CR.HKV.2008.530. Cvetela som korožica – CR.HKV.2008.529. Ej, padá, padá, rosička – CR.HKV.2008.533. Ešče raz hoja – CR.HKV.2008.531. Mlla moja jaka ty – CR.HKV.2008.532. Píseň o domově – CR.HKV.2008.528.

Archiv pražské konzervatoře, programy koncertů, P36, 1954/1955, výkon 64.

Archiv pražské konzervatoře, programy koncertů, P42, 1960/1961, výkon není uveden.

Archiv Pražské konzervatoře. *Zápisy stížností na žáky: 1. 12. 1945–5. 11. 1963.*

Archiv pražské konzervatoře: programy koncertů, P35 1953/1954, výkon 58.

Archiv pražské konzervatoře: programy koncertů, P36, 1954/1955, výkon 4.

Archiv pražské konzervatoře: programy koncertů, P42, 1960/1961.

Archiv pražské konzervatoře: programy koncertů, P45, 1963/1964, výkon 2.

Archiv pražské konzervatoře: programy koncertů, P46, 1964/1965, výkon 58.

Státní archiv města Příbram.

Státní archiv Příbram. *Státní učitelský ústav Příbram: Kronika (od 1. září 1934–1940)*.

Bakalářské, diplomové a disertační práce

DLOUHÝ, Radek. *Sólová akordeonová literatura českých autorů vzniklá po roce 1960 a její pedagogické vyústění*. Praha: Univerzita Karlova, Pedagogická fakulta, 2017.

KANĚOVSKÝ, David. *Česká didaktická literatura v oblasti nauky o harmonii v druhé polovině 20. století*. Bakalářská práce. Olomouc: Univerzita Palackého v Olomouci, Filosofická katedra, 2009.

Internetové stránky

Bayerle Pavel. In: *Biografický slovník* [online]. [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: http://biography.hiu.cas.cz/Personal/index.php/BAYERLE_Pavel_31.3.1925-16.10.1971

František Živný. In: *Wikipedie: otevřená encyklopedie* [online]. St. Petersburg (Florida): Wikipedia Foundation, 2001-, strana naposledy edit. 2008-03-12 [online]. [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: https://cs.wikipedia.org/wiki/Franti%C5%A1ek_%C5%BDivn%C3%BD

František Živný. In: *Wikipedie: otevřená encyklopedie* [online]. St. Petersburg (Florida): Wikipedia Foundation, 2001-, strana naposledy edit. 2008-03-12 [online]. [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: https://cs.wikipedia.org/wiki/Franti%C5%A1ek_%C5%BDivn%C3%BD

Hecl Jan. In: *Encyklopedie vševed* [online]. [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: <https://encyklopedie.vseved.cz/Hecl>

Jaroslav Kofroň: Etudy pro lesní roh. In: *Musicbase.cz* [online]. Hudební informační středisko [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: <https://www.musicbase.cz/skladby/3509-etudy-pro-lesni-roh/>

Jaroslav Kofroň: Obrázky. In: *2. rozhlas.cz* [online]. 1977 [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: <http://www2.rozhlas.cz/archivy/index.php?HLEDPO=8536669>

Jaroslav Kofroň: Pohádka. In: *ZuŠ Vítězslava Nováka Jindřichův Hradec* [online]. 2015 [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: http://www.zus-jhradec.cz/files/zeste-rozpis_-_LESNI_ROH1.pdf

Jaroslav Kofroň: Sonatina pro lesní roh a klavír. In: *2. rozhlas.cz* [online]. 1977 [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: <http://www2.rozhlas.cz/archivy/index.php?HLEDPO=8536950>

Jaroslav Kofroň: Sonatina pro lesní roh a klavír. In: *Music base* [online]. Hudební informační středisko [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: <https://www.musicbase.cz/skladby/3511-sonatina/>

Jaroslav Kofroň: Sonatina pro lesní roh a klavír. In: *TV program* [online]. 2017 [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: <https://www.tvprogram.cz/jaroslav-kofron-sonatina-pro-lesni-roh-a-klavir/2120918232>

JAROSLAV, KOFROŇ. Krásnohorský valčík. In: *2. rozhlas.cz* [online]. 1974 [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: <http://www2.rozhlas.cz/archivy/index.php?HLEDPO=556569>

JAROSLAV, KOFROŇ. Poděbradská polka: Dechová hudba. In: *Supraphonline.cz* [online]. Supraphon, 1963 [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: <https://www.supraphonline.cz/album/474745-dechova-hudba-jindrich-bauer-2-slavonicka-polka?artistId=16561&highlighted=11>

Kofroň Jaroslav. *NKP* [online]. [cit. 2020-03-30]. Dostupné z: <https://aleph.nkp.cz/F/2L4EDCB8ASFDIMRLFSG4Y6XM5FC95RD5N19NXPf69BS5ARF53V-29772?func=short-jump&jump=000011>

KOFROŇ, Jaroslav. *Cesta ke hrobu: smuteční pochod* [hudebnina]. Praha: SNKLHU, 1959, 22 s. Dechová hudba; 269. Dostupné z: https://aleph.nkp.cz/F/?func=direct&doc_number=001943242&local_base=NKC.

KOFROŇ, Stanislav. Dochované vzpomínky bývalého kronikáře pana Stanislava Kofroně (z roku 2009). *Zpravodaj města Krásná Hora*. Krásná Hora, 2012, (2), s. 8.

Pražská zpěvohra. In: *Český hudební slovník* [online]. [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: https://www.ceskyhudebnislovník.cz/slovník/index.php?option=com_mdictionary&task=record.record_detail&id=7570

Pražské jaro: Komorní sdružení profesorů konzervatoře. In: *Festival* [online]. 1956 [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: <https://festival.cz/koncert/komorni-sdruzeni-profesoru-konservatore-2/>

Pražské jaro: Koncert Pěveckého sboru Typografia u příležitosti jubilea 50 let jeho založení online]. 1950 [cit. 2020-03-29]. Dostupné z <https://festival.cz/koncert/koncert-peveckeho-sboru-typografia-u-prilezitosti-jubilea-50-let-jeho-zalozeni/>

PROKOP, Radek. *Zemřel poslední „barokní skladatel“ František Xaver Thuri* [online]. 2013 [cit. 2020-03-27]. Dostupné z: <https://www.ceskesbory.cz/01-01-clanek.php?id=3030>

Ráno budeme moudřejší. In: *Česká televize* [online]. [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: <https://www.ceskatelevize.cz/porady/134242-rano-budeme-moudrejsi/27731013709/tvurci/>

Repertoire: Lidové písně. In: *Privatissima* [online]. [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: <http://www.privatissima.wz.cz/repertoar.html>

Senior PRIX: Ocenění umělci za rok 2013. In: *Nadace život umělce* [online]. Praha [cit. 2020-04-04]. Dostupné z: http://www.nadace-zivot-umelce.cz/wp-content/uploads/2014/02/Bulletin_Senior_Prix_ocneni_2013.pdf

Seznam skladeb pro smuteční obřady. In: *Pohřební služba Hlučín* [online]. [cit. 2020-04-06]. Dostupné z: <http://www.pohrebni-sluzba-hlucin.cz/wp-content/uploads/2014/06/Seznam-skladeb-pro-smutecni-obrady-2-1.pdf>

Svejkovský Josef. In: *Český hudební slovník* [online]. [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: https://www.ceskyhudebnislovník.cz/slovník/index.php?option=com_mdictionary&task=record.record_detail&id=1001091

Vejvoda Karel. In: *Karel Velebný* [online]. [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: <https://karelvelebny.cz/karel-vejvoda/>

Z repertoáru Concertina Praga: Žesťové nástroje: Z repertoáru Concertina Praga: Žesťové nástroje. In: *Radiotéka* [online]. Hudební informační středisko, 2019 [cit. 2020-03-29]. Dostupné z https://www.radioteka.cz/detail/CRo_xml_15068280/Z-repertoaru-Concertina-Praga-Zestove-nastroje

Zdeněk Chalabala. In: *Český hudební slovník* [online]. [cit. 2020-03-29]. Dostupné z: https://www.ceskyhudebnislovník.cz/slovník/index.php?option=com_mdictionary&task=record.record_detail&id=4480

ZÍMA, Jan. *Klub absolventů Vojenské konzervatoře-VHŠ* [online]. Praha: Rada klubu, 2002, (73), 12 [cit. 2020-03-27]. Dostupné z: http://kavk.cz/online_zpravodaj.html

Ostatní zdroje

BALOUNOVÁ, Jitka. Něco z historie. *Zpravodaj města Krásná Hora nad Vltavou*. Krásná Hora: Městský úřad Krásná Hora, 2018, (1), nečíslováno.

KOFROŇ, Stanislav. Dochované vzpomínky bývalého kronikáře pana Stanislava Kofroně (z roku 2009). *Zpravodaj města Krásná Hora*. Krásná Hora, 2012, (2).

Kulturní dům Josefa Suka: *15 let úmrtí Jaroslava Kofroně*, 1981.

Notový materiál: Krkonošské koledy. Vydala Správa KRNAP ve spolupráci se ZuŠ Karla Halíře, 2018.

Novinový ústřížek. *Hudební rozhledy: Zprávy z domova*. 1966, (16), s. 502. Uložený v rodinném archivu Evy Havlíčkové.

Novinový výstřížek, uložený v rodinném archivu Leoše Kofroně. *Slovenské noviny: Smena*. XII.(182). Ostatní údaje nedostupné.

TAUCHMANOVÁ, Jana. Soubory písní a tance na Vrchlabsku. *Časopis města Vrchlabí*. Vrchlabí, 2015.

Hudební CD

CD: Krkonošské písně se zpěvníkem. Vydala Správa Krkonošského národního parku, 2019.

CD: Krkonošské tance, taneční kroky, noty. Vydala Správa Krkonošského národního parku, 2019.

Seznam grafů

Graf č. 1 Setkání s Kofroňovými učebnicemi při studiu	26
Graf č. 2 Využití Kofroňových učebnic v dnešní době	28
Graf č. 3 Přínos Kofroňových učebnic v dnešní době.	29
Graf č. 4 Znalost Kofroňovy skladatelské tvorby.....	30
Graf č. 5 Znalost Kofroňových skladeb.....	31

Seznam příloh

Příloha č. 1: Fotografie Jaroslava Kofroně s lesním rohem

Příloha č. 2: Fotografie Jaroslava Kofroně se synem Leošem

Příloha č. 3: Rámcový vzdělávací plán hudebně theoretickým předmětům ve školním roce 1956/1957

Příloha č. 4: Životní dílo Jaroslava Kofroně – seznam skladeb seřazených podle roku vzniku

Příloha č. 5: Ukolébavka pro panenku – originální rukopis Jaroslava Kofroně

Příloha č. 6: Těžké vstávání – originální rukopis Jaroslava Kofroně

Příloha č. 7: Kofronovy didaktické poznámky ke skladbě: Obrázky pro lesní roh a klavír

Příloha č. 8: Fotografie Jaroslava Kofroně s textem, který Příbramské filharmonii věnoval

Příloha č. 9: Plakát z Pražského jara 1950

Příloha č. 10: Program koncertu z Pražského jara 1950, pěvecký sbor pražské Typografie, dirigent Jaroslav Kofroň

Příloha č. 11: Program koncertu 13. února 1959 k 300 letům výročí narození Henry Purcella; Orchester posluchačů řídí Jaroslav Kofroň

Příloha č. 12: Fotografie Komorního sdružení profesorů pražské konzervatoře, 22. února 1954

Příloha č. 13: Program koncertu Národopisného souboru Krakonoš, hudební spolupráce Jaroslava Kofroně. 16. únor 1956

Příloha č. 14: Program vzpomínkového večeru v Krásné Hoře. 13. prosince 1996

Příloha č. 15: Kresba – jedna z prvních žáček na Sedlecku

Příloha č. 16: Kresba – Syn Leošek usnul při hraní

Příloha č. 17: Obraz – Vletice od Hotavcova mlýna

Příloha č. 18: Obraz – Konec léta